

ΕΤΟΣ
Α'

Ἑγερτήριο

Α. ΕΥΘ. Α. ΡΟΥΤΣΑΚΗΣ

ΑΡΙΘ.
19

ΕΑΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Η ΓΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ο άνθρωπος κατ΄αγεται από τον πίθηκον;

Ο άνθρωπος και ο πίθηκος.

Είναι το συμπέρασμα των διαπρεπεστερων σημερινων επιστημονικών των μελετώντων το ζήτημα της καταγωγής του ανθρώπου, ότι ούτος δεν προήλθε από τον πίθηκον, αλλ' αποτελεί ιδιαίτερον είδος:

«Ο άνθρωπος λέγει ε Sergi, μολονότι έχων εις την κατασκευήν του μερικούς κοινούς χαρακτήρας με τους πιθήκους, έσχε εξελίξιν ιδιαιτεραν και χωριστήν, υπερβαίνων τας μεταβατικές καταστάσεις (transitions) και δεν θέλουν να βλέπουν εις τας πρώτας παρά τον υπέρτατον βαθμόν τωv άλλων. Αλλ' αυτό εδωλως έχει αποδειχθεί...»

«Ο Buytendijk εις το έργον του «Ψυχολογία των ζώων» (σελις 275 γαλλική έκδοσις 1928) καταλήγει επίσης εις το συμπέρασμα ότι «ο άνθρωπος ή το παιδί, δεν είναι ένα ανώτερον ζώον, το όποτον έχει κατι περισσότερο, αλλ' ένα όν τελείως διαφορετικόν, με μίαν κεντρικήν οργανωσιν τελείως διαφορετικήν, μολονότι μερικά μέρη αυτής της ενότητος, υφίστανται επίσης εις το ζώον, αλλά συνδεμένα κατά τρόπους διαφορετικούς».

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Montpellier Louis Vailleton εις το ήδη μνημονευθέν έργον του «Η αρχή των ζώων έντων», δλως ιδιαιτέρως υπογραμμίζει (σελις 280 ότι «ο άνθρωπος έχει την ιδίαν οργανωσιν με τους πιθήκους, όπως έχει και εκείνων των μαστοφόρων, αλλ' ότι το σχήμα του, δηλαδή ο έπακρυσμός καθορισμός αυτής της οργανώσεως είναι απολύτως ιδιαιτερός και ανεξάρτητος από όλους τους άλλους καθορισμούς που έχουν γίνει εις την τάξιν των πιθήκων και εις την τάξιν των μαστοφόρων. Διά μακρών δε αναλύει τα ιδιαιτερα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, δια των οποίων αίτιολογούνται επιστημονικώς τα ανωτέρω συμπεράσματα, παραπίμπομεν δε τον αναγνώστην εις το έργον αυτό διά την πλήρη διαφώτισίν του επί των λεπτομερειών. Ο ίδιος επιστήμων άλλωσ λέγει: «αναμφιβόλως πολλοί φυσιοδίφαι και φιλόσοφοι προηπάσαν να εύρουν μεταξύ των ψυχα-

διασητιών λει-ουργειών του ανθρώπου και των ζώων, ανεπαισθηταυς μεταβατικές καταστάσεις (transitions) και δεν θέλουν να βλέπουν εις τας πρώτας παρά τον υπέρτατον βαθμόν τωv άλλων. Αλλ' αυτό εδωλως έχει αποδειχθεί...»

Το χάσμα της ψυχοδιανοητικής διαφορᾶς πιθήκου και ανθρώπου

«Αλλ' ένθ έξ απίψευς καθορῶς σωματικής, ή σημερινή επιστήμη, καθορίζει τον άνθρωπον ως είδος έντελῶς ιδιαιτερόν και ξεχωριστόν, ή δλως ιδιαιτέρα φύσις του, επιδίδαι ούται κατά τρόπον τελείως αναμφισήτητον, μόλις εξετασθῇ ο άνθρωπος εις τας ψυχοδιανοητικές λειτουργίας του.

Αί αξιοθαύμασταί εφευρέσεις των πρωτογόνων περί των οποίων αναφέρμεν εις το προηγούμενον, τά εύρεθέντα αξιολόγα σχεδιογραφήματά των εις τά σπῆλαια, και επί όστων, αί θρησκευτικά έδηλωσεις που παρυσιάζονται μαζί με τά ψυχολογικά των ανθρώπων, δλα αυτά ζειχνύν ότι ο άνθρωπος παρουσιάζοσθ εύθως έξ αρχῆς με ψυχοδιανοητικές ικανότητας, και ιδιότηας παρτηγίσεως, σκέψεως, συγκρίσεως, και κατανοήσεως, που δημιουργούν αεφύρῳτον χάσμα μεταξύ του κατωτέρου ανθρώπου και του ανωτέρου πιθήκου.

«Η λογική λέγει ο Vailleton, ή δύναμις του σκέπτεσθαι, το έννοείν αφηρημένης έννοιας, το γενικεύειν, το συλλαμβάνειν, το ελάττωσιν σκοτεινά, τάς ιδέας αίτιου και άποτελέσματος, είναι ιδιότητες του ανθρώπου αί όποται εμφανίζονται σύγχρονοι της αρχικής εμφάνισεως του, καθότι ή ιδιαιτερος μορφολογικός του σχηματισμός είναι συσχετικός με αυτάς και δεν θά εξηγηθεί έξ ο της συμπίπτειώς των.

Χωρίς γενήσεσιν, κομμά αληθῆς γλώσσα, καρμια κοινωνική ζωή δεν θά ήσαν δυνατόν, καθότι τα επινωμάτα των ανωτέρων ζώων, δεν θα ήρκαυν εις τον άνθρωπον, τόσον κακῶς όπλισμένον φυσικῶς.

Χωρίς την ιδίαν αίτιον και σκοπό κατένευ έργαλείον δεν θα ήδύνατο

να εφευρεθῇ, και τι θά εγένοντο ο πρόγονοί μας χωρίς τον πέλεκον έκ πυρροτολίθου; Αί συσχετίσεις επί των όποιων τόσον έχομεν έπιμειναι, έδηλούνται έδω καθαρώς, μεταξύ της ψυχοδιανοητικής ζωής και της υλικῆς οργανώσεως.

Παρουσιάζονται με τον συνήθη χαρακτήρα των συσχετίσεων, ήλ' ένας όρισμένος ελάχιστος βαθμός οργανώσεως, πρέπει ν' αποκτηθῇ μονοκόμματα, διά να επιτρέψῃ την ύπαρξιν του κατόχου των.

Το τεράστιον της γενομένης προόδου του ανθρώπου από τον κατώτερον πλειστοκαινόν, δεν πρέπει να μάς δημιουργή αδιαπάνην, και να μάς κάμῃ να νομίζομεν ότι εισήχθη εις την φύσιν του κάτι νέον από εκείνην την εποχήν. Ούτε το σώμα του έπαινούσθ με νέα μέρη, ούτε το πνεύμα του άπεκτησε διαφορετικές ιδιότητας. Αί λαμπρότεραι νειαι εφευρέσεις, όπως αί ύψηλότεραι θεωρίαι των φιλοσόφων, στηρίζονται επί των ίδιων βάσεων διανοητικών ιδιοτήτων, αί όποται όδηγούσαν ήδη τον άνθρωπον του Νεάντερταλ, άλλα προχωρούν από τάς ήδη γενομένας κατακτήσεις, τάς όποιαις δεν έχουν πλέον παρα να τελειοποιήσουν και πλουτίσουν.»

Βλέπομεν λοιπόν, έξ όσων ανωτέρω εξεθέσαμεν, ότι ή σημερινή επιστήμη απορρίπτει την άποψιν ότι ο άνθρωπος προήλθε από τον πίθηκον και ότι έλως τούναντιον θεωρεί τον άνθρωπον ίδιον είδος, με ιδιαιτερα χαρακτηριστικά, και ψυχοδιανοητικές ιδιότητας, αί όποται τον θέτουν εις την υπέρτατην κορυφήν της δημιουργικής εξέλιξεως.

Πρίν δε εξαγάγωμεν γενικά συμπεράσματα έκ του όλου ζητήματος της υλης, της ζωής και της εξέλιξεως, ως εξεθέσαμεν τοῦτο, επί τη βασει των σημερινών επιστημονικών δεδομένων, ίνα έωμεν πόσον αντίεπιστημονικά και λαθασμένα είναι αί βασεις του όλισμοῦ και του κομμουνισμού, θά εκθέσωμεν εις το προσεχές τας άποψεις των αρχαίων σοφών επί των ίδιων ζητημάτων, αί όποται καταπληκτικῶς συμπίπτουν με τά συμπεράσματα της σημερινῆς επιστήμης.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Αί άπόψεις της αρχαίας επιστήμης επί της υλης, της ζωῆς, και της εξέλιξεως.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Όλος ο πεπολιτισμένος κόσμος έώρτασεν την 22 Μαρτίου την έκασοντατη οίθα του θανάτου του Γκαίτε. Ο μεγάλος αυτός ποιητής της Γερμανίας ύπηρξεν έν έπὶ τά φωτεινότερα πνεύματα των νεωτέρων χρόνων και θεωρείται ως ο αντιπροσωπευτικώτερος καλλιτέχνης του κόσμου, μετά την κλασσικήν αρχαιότητα. Ο Γκαίτε όμως δὲν ὑπῆρξεν μόνον ένας τέλειος ποιητής, αλλά ήτο και εις τέλειος άνθρωπος.

Και έδὼ ακοιβῶς ένκειται ή μεγάλη του αἰσα. Τὸ καλλιτεχνικόν έργον του και ή ζωή του άποτελῶν έν αδιόσπαστον άρμονικόν σύνολον. τὸ όποτον παθεύειν και θά παραμένη ως έν άσπράμιλλον ὑπόδειγμα.

Ο μεγάλος αυτός Γερμανός δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ότι ὑπῆρξεν ένας άσκητικός τύπος, τοῦναντίον είχε τὴς ώραιότερας έσωτικῆς πεποιτείας και τὴν πλέονε παρακάθῃ αἰσθητικῶν ζωῶν. Πάντα όμως ή αἰσθητικὸς θέλησις του και ή διαινήης κρίσις του έκυριάρχει και περιώριζε τὴν σῶλον, τὴν μεγάλην τοκρυμία των παθῶν του.

Αν έφθασεν εις τὸ σημείον εκείνη της τελειότητος, τὸ όποτον όλοι θεωροῦν άποσπῆλαστον, τὸ κατόρθωσεν αυτό με τὴν διαρκή του αὐτοεπισκόπησιν, με διαρκείας και δδνησοῦς περιορισμούς, διότι πάντοτε απέβλεπε με άποφασιστικότηα εις τὴν πραγματοποίησιν των σκοπῶν του.

Ο ίδιος από νέος άκόμη καθώρισε με μίαν πολλήν ὀρασίαν "εἰκόνα αὐτῶν τὴν προσηπάθειαν: "Όπως ένας άρματηλάτης κυβερνᾷ με τὴ σπιβῆρά χείρις του τὴ ήνία των ὀκτώv άλλῶν του άρματῆς του και με τὸ μαστίγιον εις τὸ άλλο χείρι τὸ εξαναγκάζει νὰ ακολουθήσουν τὴν δορμόν που θέλει, γιὰ νὰ φθάσῃ εις τὸν σκοπὸν του, "έτσι και" ο άνθρωπος πρέπει με μίᾷ άκατανίκητη θέλῃσι νὰ διευθύνῃ και νὰ διαμάχῃ τὰ πάθη του».

Ο Γκαίτε ως μορφωμένος άνθρωπος ως διανοούμενος. θὰ έλεγε κανείς ότι ένέπνευσεν εις τὸν μεγάλον σημερινόν φιλόσοφον της Γερμανίας τὸν Κρίτσο-λινγκ αὐτὸν τὸν υπέρτατον χαρακτηρισμὸν: «Ένας μορφωμένος άνθρωπος διευθύνει τὸν άσπαστικὸν του κόσμο, όπως διευθύνει ένας άρχιμουσικός τὴς μελωδίας του».

Οί Γερμανοί θεωροῦν τὸν Γκαίτε ως ένα μεγάλον τεχνίτην της ζωῆς. Διότι ο μεγάλος ποιητής έθεώρει, πρόγματι, τὴν ζωῆν ως μίαν ολόκληρον τέχνην. τὴν όποιαν πρέπει νὰ κατακτήσῃ ο άνθρωπος με μεγάλην ὑπαρμένην, με πολλὴν κόπον και με διαρκείας θυσίας.

Ο Γκαίτε ήνῆπκα μέχρι σχολαστικότητος τὴν τάξιν και έδῆθε τὴσιν μεγάλην άξίαν εις τὸν χρόνον ὥστε τὸν ελάττωσεν όπως λατρεθεί ο φιλόσοφος τὸν χαιρόσιν του. Αὐτὴ ή άσχῆ μαζί με τὴν άγρυπνον κυριαρχίαν επί τοῦ αἰσθητικῶς του κόσμου, επί των φλογῶν έδηλώσεως τῶο παθῶν, εἶνε ή βάσις επάνω εις τὴν όποιαν έστήριξεν ὅλας τὰς ιδέας του ο μεγάλος Γερμανός

Πολλοί τὸν έγαρκετήριον ως άναίσθητον, παραξηγῶντες τὴν φαινομενικὴν αἰσὴν ψυχρότητα του με τὴν ὀποίαν κατῳρῶσινε τὸν υπερασπίζεται ἀπὸ τὴν φθορὰν τοῦ έξωτερικοῦ κόσμου. Οί Γόλλοι, τὰ τῶσιν λεπτὸ και τὸ τόσον ξευκνσ αὐτὰ πνεύματα, τὴν έγορκετήριον με κάποιαν εἰσωνείαν, ως έξῆς: «Τί εἶνε ο Γκαίτε... Εἶνε ο άνθρωπος που λῆει εις τὴς γυναῖκες: "Αντίο, αὔριο θά σε κλάψω...»

Ο μεγάλος ποιητής είχε κανονήσει έκ πείρος ότι αἱ σχέσεις μας με τὰς γυναῖκας γεννοῦν πεοικλοκῶς και χιλίας δύο ταλαιπωρίες και βάσανα που μάς φθείρουν. Ο Γκαίτε έθεώρησε τὸν Βύρωνα με τὴν κλονσίαν εις αἰσθητικῶς πεοικτείας ζωῶν του, αλλά δυγγρόνως και τὸν εκκρίει. Αὐτὴν τὴν σπατάλην της ζωῆς ποῶς ζῆσιαν τοῦ πνεύματος, ο σοφὸς της Βοῦιούρης δὲν ήδύνατο νὰ έννοήσῃ και οὔτε τὴν εἰδικαίωσιν.

Έγνώριζεν ότι ή ζωή εἶνε μία διαρκῆς πάλη και πόρος τὴν έξωτερικὴν και πρὸς τὸν έσωτερικὴν μας κόσμον "αι δι' αὐτὸ ή ὀραιότερα ποῶσις του, αλλά και ή πλέονε γορκετικῶς εἶς ὅλων εἶνε ή άκόλουθος: «Υπῆρξα άνθρωπος, δηλοδῆ έπάλεψα εις ὅλη μου τὴν ζωήν

Τὸ έργον τοῦ Γκαίτε εἶνε κολοσσάιον. Ησυχόληθῃ όχι μόνον με τὴν ποιήσιν, αλλά και με τὰς επιστήμας. Τὰ άπέρητον αὐτὰ πνεύμα με τὴν άρμονικὴν ζωῆν έπῆσσε μέχρι βαθῆς γήρατος. Ο Γκαίτε άπέθανε τὴν 22αν Μαρτίου 1832 εις τὴν Βαῖμάρην εις ηλικίαν 83 έτων.

Εἶνε ή μεγαλειτέρα δόξα της Γερμανίας και θεωρεῖται μετὰ τὴν αναγέννησιν, ή ανωτέρα πυγκόσμιος μεγαλοφύα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Τὴν ὥρα αὐτὴ πρὸς δὲ λυκάμαι κόπη ο δεσμός με τὴ ζωῇ. Εἶμαι άδεια θῆκη άποθνεμένη μέσα στοῦ κόσμου τὴ βοή.

«Αλλοι με βλέπουν μ' ένα βλέμμα που ὑπόσχεται τὸν οὐρανὸ και" άλλοι τὴν κλόσση μου δείχνουν μέσα σὲ πλαίσιο φωτεινὸ.

Κάποιοι εκπληκτοί με χαιρετοῦν. (Πῶς τάχα νὰ τοῦς συγκινῶ). Καί σκόβουν κάτι γιὰ νὰ ποῦνε, με που δὲ θάνατι αἰληθινὸ.

Τ' όμοίωμά μου θῆκη βέβαια κάποια περίεργη ιστορία, με που αὐτὴ δὲ θά μου λύσει τὴν πιδ μικρούλα μου άπορία.

Γιὰ ὅλα θά λῆ. (Ένδεος έμένα. Εἶν' ὅλοι τους εἰδοποιημένοι). Μὰ δὲ θά λῆ γιὰ τὰ δαιμόνια που από μικρὴ μ' έχουν παρμένη.

Γιὰ τὴν καρδιά που με χρυσάφι πληρώσαν τάχα αἰληθινὸν κ' ὕστερα γέλασαν και μουπαν πῶς ήτανε τὸ πιδ φτηνὸ.

† ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

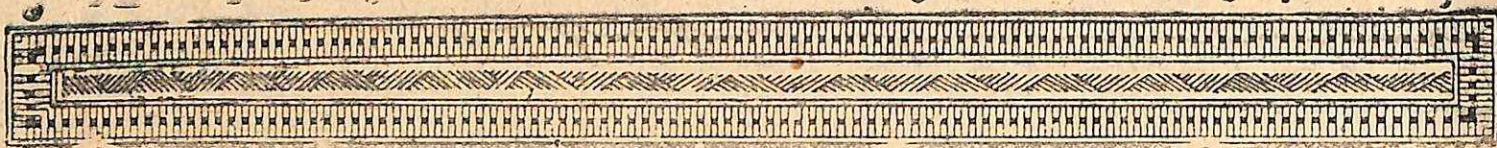
Πικρὸ Ψυχοπαράσχευς σὸν κάμπο βασιλεύει" πῆ" ο Γέροντες τὴς μακρῶνς ψυχούλες μνημονεύει.

Στὰ ψυχόχρῃτα αἰδιβάστες, γροφτεῖς, ψηφιδ σβησμένα" με οἱ ὀρσανούλες οἱ άσκεφτες, προσεύχονται ὀλοένα.

Χάμο, στῆς Άννας Τράπεζας ὀλόγυρα τὰ πόδια, φτωχὰ πινάκια άπόθνεσιν —τὸ στάρι με τὰ ρῶδια.—

και τὸν κερῶν τὸ παίξιμο αἰληθινὸ φλογῶναι τὸ σύγερνὸ τους πρόσωπο που ή νεότη ήμερώνει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ

Αναπνεύειν είναι συνώνυμον του ζῆν και τελευταία πνοή σημαίνει θάνατον. Οι πνεύμονες είναι δύο μενίστοι σπόγγοι ἐν τῇ τοῦ θωρακικοῦ κλωβῷ, γεμάτοι ἀπὸ ἀέρα και αἷμα. Τὴν ἀέριον και τὴν ὕδριν αὐτὴ ἐντὶ τῶν ἀπειροστίμων πόρων τοῦ σπόνγου αὐτοῦ (τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων) ἔχοντα εἰς συνάφειαν τὴν ἐν μὲ τὸ ἄλλο και ἀνταλλάσσον μετὰ τῶν ἐν τῇ συστατικῇ των, ἥτοι τοῦ αἵματος, εἰς τὸ αἷμα τὸ ὀξυγόνον του και τὸ εἶναι ἐπιστρέφει εἰς τὸν ἄερα τὸ ἀνθρακικόν του ὀξύ. Αὐτὸ κυρίως εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἀναπνοῆς. Μὲ κάθε εἰσπνοὴν εἰσάγουμεν εἰς τοὺς πνεύμονας μας ἥμισυ περίπου λίτρον ἀέρος και ἐπειδὴ ἀναπνέει ἕκαστος 16 κατὰ λεπτὸν, τὸ καθ' ἕκαστον λεπτὸν εἰσάγουμεν ποσὸν ἀέρος νύκται 8 λίτρα, ἥτοι 480 καθ' ὥραν και περίπου 10.000 λίτρα τὸ εικοσιτετράωρον. Ἐξ ἁλλοῦ καὶ ὅτι συστατικὴ τῆς αὐτοῦ ἐκσπνέοντος ἀπὸ τοῦ θείου αὐτῆς διαμερισμένης ποσὸς τοῦ πνεύματος ποσὸν φλεβικῶν αἱμάτων περὶ τὴν 180 γραμμάρια. Ὀυτως ὅταν ἐντὶ 24 ὥρῃν διέλθῃται περὶ τῆς 20.000 λίτρον αἱματος διὰ τῶν πνευμονικῶν ὁρχήσεων εἰς συνάφειαν ποσὸς τῆς 10.000 λίτρον ἀέρος τῆς ἀναπνοῆς. Ἡ ἀεὶ αὐτῆς τῶν δύο ποσῶν, ἀέρος και αἵματος, διεξέρχεται ἀπὸ τὴν ἐξω ἐπισπνέειν τῶν λεπτοτάτων πόρων τοῦ πνευμονικοῦ τῶν λευκῶν κυψελίδων, ἥτις ἂν ὑποτεθῇ εἰς ἀπλῶς εἰς ἐξωτερικὸν θά καταλαμβάνει χώρον περίπου 200 τετραγωνικῶν μέτρων, ὅσον δηλ. ἔν μέτρον οἰκόπεδον. Ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ ἀνιλαμβάνεται τιθεὶς ὅταν γίνεται λόγος περὶ ἀναπνοῆς δὲν πρόκειται περὶ παραινυγίους. Τὸ δανῶς κυκλοποροῦμενον αὐτὸ αἷμα περιλαμβάνει λοιπὸν ἐκ τῆς ἀέρος τὸ ζωτικὸν του στοιχεῖον, τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖται χημικῶς ἀπὸ τὴν ἀποσπινόμεν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαίρων και μεταφερόμενον δι' αὐτῶν και τῆς μεγάλης νεκρῆς κυκλοφορίας εἰς ὅλα ἀναπνεύοντα τὰ σπλάγνα τοῦ σώματος ἀποδίδεται εἰς τὰ κύτταρα διὰ τὴν ἀναζωογονήσιν και διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῆς καὶ σπινθηροποιεῖται εἰς τὴν ὀργάνισιν διὰ τὴν διατηρήσιν τῆς θερμοκρασίας και τῆς κίνησης τοῦ σώματος. Ἐπομένως, ὅσον καθήκον τοῦ σώματος εἶναι ὁ αἵμα (τὸ 115 αὐτοῦ εἶναι ὀξυγόνον) δηλ. περιέχει τὴν κανονικὴν του ἀναλογίαν ὀξυγόνου, ὅσον περιεσπνέον εἶναι ἐξαρτημένη ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὁργανισμοῦ, ἐν ἁλλοῖς λόγοις ἡ εὐεξία, ἡ ὑγεία, ἡ δύναμις, ἡ νεογονικότης οὗ μόνον ἀπλῶς τοῦ σώματος, ἀλλὰ και τῆς ψυχῆς, ἀφοῦ τὰ δύο αὐτὰ συνστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου μοιροῖται ἀλλήλοεπηρεάζονται. Καὶ ἰδοὺ διατὶ πρέπει νὰ προσέτης πολὺ περισσότερον τὴν ποιότητα τοῦ ἀέρος ποῦ ἀναπνέει πορὰ τὴν ποσότητα τοῦ νεοῦ ποῦ πῖναι ἢ τῆς τροφῆς ποῦ τρώγει και διατὶ ἀποδίδει ἢ ὅτι εἶναι και ἡ ἰατρικὴ τὸσον κεφαλαιώδη σημασίαν εἰς τὸ ὑπαίτιον, τὰ ἀνοικτὰ πρὸς τὸν αἶμα τὴν ἀεὶ αὐτὴν. Ἀφοῦ δὲ ὁ καθὼς εἶναι τὸ σπουδαιότερον φάρμακον ἀπὸ ὅσα ἔχουμεν κατὰ τῆς φροντιστέρας ἀσθενείας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς φυματώσεως, φυματικὴ και λο-

γυνώσκειται τὸ ἴδιον μέσον εἶναι και τὸ κατελλήλκτον διὰ τὴν τὸν προφυλάξιν ἀπὸ αὐτῆς. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἀναπνοὴν συμβαίνει και κατὰ ἄλλο πολλὸ οὐσιώδες ποῦ ποθεῖται νὰ γνωρίζωμεν. Εἰς κάθε ἀναπνευστικὴν κίνησιν τοῦ θώρακος δὲν ἐξέρχεται διὰ τῆς συνήθους ἐκπνοῆς ἄλλος ὁ ἐντὶ τῶν πνευμονικῶν ἀέρος διὰ τὴν ἀντικαταστάσιν ὑπὸ νεοῦ μὲ τὴν εἰσπνοὴν ἀπομένει πάντοτε ἐντὶ τῶν πόρων τοῦ σπόνγου αὐτοῦ μὲ ποσότητα ἀνεπὶ τὴν μεγάλην ἀέρος λιανέοντος, ἥτις δὲν ἀναπνέεται εἰμὴ μόνον βραβείως και ἀνεπισπνέως, ὁδὸς ἡ συνήθους ἀναπνοῆς δὲν ἐκθίβει τελείως τὸν σπόνγον οὐτὶν ἀπαρτάλλεται ὅπως τὸ σφουγγίον ποῦ βυθῆται κατὰ φρενὸν εἰς τὴν νερὸν κρατεῖ πάντοτε εἰς τοὺς πόρους του και ἐν μέσσοις ἀναπνέει νεοῦ αἵματος δὲν ἐκ σπινθῆς τελείως. Ἀπομένει δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναπνέει καθήκον ἀέρος, ποθεῖται καὶ νὰ ἀναπνέει κατὰ φρενὸν διὰ τοῦτο ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀεὶ αὐτῆς περιεσπνέοντος πνεύματος—διὸ ὁ ὁργανισμὸς πάντοτε δ' ἀπομένει πρὸς τὴν ἀναπνοὴν λιανέοντος—ὅταν τὸ αἷμα ποῦ ἔρχεται νὰ καθαρῇ τὴν εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ποθεῖται νὰ πορὶ τὴν ὁδὸν τὴν δυνατὴν περισσότερον ὀξυγόνον και τοιουτοτρόπως νὰ διαπλασθῇ και νὰ τοιμασίῃ τὴν δόσιν ὀξυγόνου ποῦ ἀπορροφῆται κατὰ ἐκαστήν. Χρησιμεύει και ἐξὶ τὸν σπινθῆς κατὰ τὴν ἀναπνοὴν πνευμονικὴν σπινθῆν και αὐτὴ τὴν κατεργάζεται ἡ λευκὴν ὑπερσπινθῆν, δηλ. νὰ ἀνευρύνῃ τὴν χωρητικότητα τοῦ σώματος καὶ εἰς κάθε ἀναπνοὴν, εἰσπνέει μὲ δὴ ναμὶν και πορὶ πάντοτε ἐκπνέει βαρύνει και παραινυγίους. Κατ' αὐτὴν τὴν τῶν κατὰ τὴν εἰσπνοὴν εἰσάγει περισσότερον νεοῦ ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονας και κατὰ ἐκπνοὴν ἐξέρχεται περισσότερον ἀπὸ τὸν ἐντὶ αὐτὸν λιανέοντα ὑπολειμματικὸν ἀέρο.

Τοιαῦτα βεβαίως ἀναπνοαὶ γινόμενα τακτικὰ ὀλίγας (ἕως 10 λ. χ.) ἐλάττωσε πολλὰκις τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἀέρα τοῦ ὑπαίτιου, ἔστω καὶ κατ' οἶκον ἀλλὰ πορὶ ἀντικατὰ πρὸς τὸν αἶμα ἀποτελοῦν τὴν λεγόμεν ἀναπνευστικὴν νυμναστικήν. Τὸ βραβεύει τὴν νυμναστικήν αὐτὴν τὴν καμνουν περιφραγμὴ χωρίς καὶ νὰ τὸ ὑπο-

πεύονται ὅσοι περιπατοῦν ἢ τοῦχοι ἢ ἐκπνέονται κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἀλλὰ διὰ τοὺς ἔχοντες ἐργασίαν ποῦ τοὺς στερεῖ και τὴν κίνησιν και τὸ ὑπαίτιον ἢ γυμναστικὴ τῶν πνευμονικῶν ἀναπνευστικῶν περισσότερον ἀπὸ κατὰ ἄλλαν ἀσκήσιν, τοῖς εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀποζητῶν νωται ἀπὸ τὴν ἀνθυγιεινότητα τῆς κατὰ τὴν εἰσπνοὴν και τοῦ περιορισμένου βίου.

Ἀθῆναι ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Ἱατρος

ΕΝΑ ΜΕΓΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Τὰ πειράματα ἐνὸς Ἀμερικανοῦ Καθηγητοῦ

Σκέπτονται τὰ ζῷα; Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπασχολοῦν ἀπὸ τῶν ὁργανισμῶν χρόνων τὴν ἀνθρωπότητα και ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποῖαν ἔδωσαν εἰς αὐτὸ ἐκάστοτε οἱ σφῆρες, ἦσαν κατ' ἀνάγκην συνυποσέ- νη μὲ τὴν νεοεπιστήμην ψυχολογικῆς και θρησκευτικῆς ἀπόψεως ἀρχαῖς.

Πέποι τινὸς ὁ ἀνθρώπος ἠρῆτο εἰς τὰ ζῷα τὴν ἰκανότητα τῆς δημιουργικῆς σκέψεως, τοῦ συλλογισμοῦ και ὡς μὲν νῦν ἐλαττήριον ὅλων τῶν πλάστων τῶν ἀνενώριων, ἐννοεῖται τῆς αὐτονομίας, ὁρῶμεν και τῆς διαστροφῆς τοῦ εἴδους.

Ἰδοὺ ὅμως ἦδη ὅτι διὰ τῶν θαυμαστικῶν ἐργασιῶν και τῶν ἐκτενῶν πειραμάτων τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱεροῦ δόκτορος Χάουφλντ, ἀπὸ τὴν Ντέβερ τῆς Καλλιφορνίας, δίδεται ὁριστικὴ λύσις εἰς τὸ ζήτημα τῆς λογικῆς τῶν ζῶων.

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ ἀπαντᾷ κατ' ὀρθομνητικῶς εἰς τὸ εἶδος τὸ ὁποῖον ἐθέσαμεν ἐν ἀρχῇ: Ναι, τὰ ζῷα σκέπτονται.

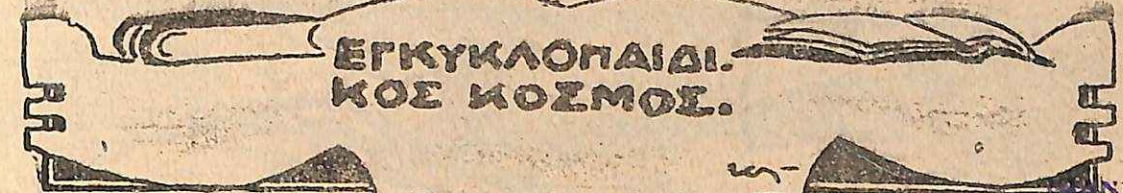
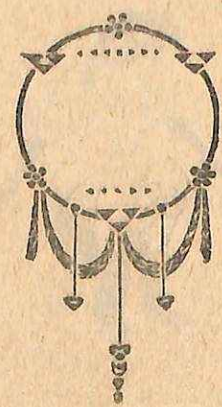
Καὶ ὅχι μόνον σκέπτονται, ἀλλὰ και ἐκπνέουν διανοήματα τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων δεῖν συμβιβάζουν ἀρετὸν και- ρὸν ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν θεωρίαν αὐτὴν ὁ κ. Χάουφλντ προστίθει μίαν ζωντανὴν ἀπόδειξιν. Ὁ πλῆθος τοῦ Τζάκ. νοημονέστατος χιμπατζῆς, ἐκθιλῶναι μὲ μορφομοῖς κατὰ ὅλα ἀνθρωπομορφικὰ τὰ αἰσθητικὰ του. Ἐννοεῖ ὅλας τὰς φράσεις ποῦ ἀκούει και ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ παρακολουθεῖ κινηματογραφικὰ ἔργα.

Ἰδιαίτερος τὸν ἐνθουσιάζουν αἱ καὶ μωδία τοῦ Σαρλώ, ἀλλὰ και οἱ δραματικὰ και ταινία τῶν συγγραφέων ποῦ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οὐδαὶς ἴσταιται τόσον ὑψηλὸν, ὥστε νὰ μὴ δύναται ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερα.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙ- ΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΔΙΑΤΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΧΕΙ ΘΕΡΜΟΝ ΑΙΜΑ

ΕΙΣ ΑΥΤΟ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ

Πράγματι δὲ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐνδείξεων τῆς ὑγείας του. Ἡ ἐνδοθερμότης κατὰ τὴν εἰσπνοὴν τῆς θερμοκρασίας αὐτῆς, ἡ ἡ ἀνθρώπου τῆς, ἐπιφέρει, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡ τὸν σοβαρὸν διαταραχὰς τῆς ὅλης λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπου ὁργανισμοῦ. Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς τῶν τροπικῶν χωρῶν ζοῦν συνήθως γυμνοὶ εἰς τὸν καυστικὸν ἥλιον τῶν μερῶν ἐκείνων και ὅμως τοῦτον ἀποτελεσματικῶς εἶναι ὁ αὐτοματὸς θερμοκρατικὸς μηχανισμὸς τοῦ σώματος του, ὥστε ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος των παραμένει πάντοτε εἰς τὴν 98,5 βαθμοῦ. Ἐὰν ὁ ἰθαγενὴς τῶν μερῶν ἐκείνων ἐδοκίμαζε νὰ πλῇ ὕδρον ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον θὰ ἐκαίε τὴν γλῶσσαν του. Ἀλλ' ὁ ἰθαγενὴς δύναται νὰ ταξιδεύῃ εἰς τὴν ἐρημον, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς ἀλλαγὰς τοῦ θερμοκρατικοῦ. Ἐὰν ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ 6 μοῖς βαθμοῦ, ὁ ἀνθρώπος θὰ ἀπεθνήσκεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

Ὁ αὐτοματὸς θερμοκρατικὸς μηχανισμὸς τοῦ σώματος εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὸς και εἰς τὸν ὁριμότερον ψυχρὸν. Ὅταν ὁ μέγας ἐξερευνητὴς Μαγγελάνος ἐφύσεν εἰς τὸ Ἀκάνθωδες Ἀρκτικὸν τοῦ Νότιου Ἀμερικῆς, ἐξέπληλιν βλεπόντων τοὺς ἄγριους τῆς Παταγωνίας και τῆς 1ῆς, του πυρὸς νὰ τρέχουν γυμνοὶ ἐπὶ τῶν χιονῶν ὡς ὁ Ἀδάμ και ἡ Εὐά, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ ἐξερευνητοῦ. Το αἷμα τῶν ἰθαγενῶν, τοῦτον, διετρεῖται καὶ μεσὶ εἰς τὰς χιονας και τοὺς παγοὺς τὴν κανονικὴν θερμοκρασίαν τῶν 98,5 βαθμῶν.

Τὸν θαυμασμὸν ὁμοῦ αὐτὸν θερμοκρατικὸν ὁργανισμὸν τῶν ἀνθρώπων ζῶων φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἔχουν τὰ ἄλλα κατωτέρα εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Ἡ. χ. οἱ ἰχθεῖς δὲν δύναται νὰ προσαρμοσθῶν εἰς διαφορὰν ἀπὸ ἀποψέως θερμοκρασίας περιβάλλοντος ἀπὸ ἐκείνου εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν συνηθίσῃ. Ἐπίσης τὰ ἔρπετα οὐτε εἰσπνέονται τῆς ἰκανότητος αὐτῆς.

Ἡ ἐπιστήμη ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ αὐτοματοῦ θερμοκρατικοῦ μηχανισμοῦ, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος ἠδυνήθη νὰ ἐπικρατῇ ἐπὶ τῆς γῆς.

Συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης παραδεδομένα, ὁ ἀνθρώπος και ὅλα τὰ εἶδη τῶν ζῶων ὁρῶμεν, διὰ βαθμιαίας ἐξελίξεως ἀπὸ τὰ ψυχρότατα ἔρπετα, τα ὅποια παρήχθησαν ἐκ τῶν ἰχθύων. Ποτε ὅμως και ποῦ ἀκριβῶς οἱ πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου ἤρχισαν νὰ γίνωνται θερμομαῖς και νὰ ἀποκτοῦν αὐτὸν ἑνα αὐτομα-

τον θερμοκρατικὸν μηχανισμὸν, δὲν ἔχει διαπιστωθῇ ἀκόμη πλήρως.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ πρωτόγονα εἶδη τῶν ζῶων, ἀκόμη και ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἑθελαστικῶν, εἰς ἡ ὕ ἀγομεθα και ἡμεῖς, δὲν ἔχουν ἀνεπτυμὴν τὴν εἰσπνοὴν τοῦ αἵματος τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ και τὰ βρέφη στεροῦνται τῆς ἰκανότητος ταύτης διαπιστωθέντος ὅτι ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὰς συνθήκας τῆς θερμοκρασίας ἀποκτάται ὑπὸ τοῦ βρεφους συν τῷ χρόνῳ ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸ βασιμα, νὴν ὁμιλίαν και τὰς ἄλλας ἀνθρώπινες ἰκανότητας.

Ἡ κανονικὴ θερμοκρασία τοῦ ἀνθρώπου αἵματος εἶναι περίπου 98,5 βαθμοῦ Φαρενχάιτ. Ὑπάρχουν πολλὰ μέρη τῆς γῆς ὅπου ἡ θερμοκρασία κατὰ τὸ θέρος ὑπερβαίνει σημαντικῶς τὴν θερμοκρασίαν ταύτην ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Κατὰ τὸ 1918 εἰς τὴν Κοιλιάδα τοῦ Θανάτου τῆς Βραζιλίας ἐσημειώθη θερμοκρασία 134 βαθμῶν, ἡ ὅποια εἶναι καὶ ἡ ἀνωτέρα ἀπὸ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε γνωστοὺς καύσωνας.

Πορὶ δὲ τὸν φρικτὸν αὐτὸν καύσωνα ὁ ὅποιος ὑπερβαίνει κατὰ 40 περίπου βαθμοῦς τῆς μεσῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀνθρώπου σώματος οἱ κατοικοὶ τῆς Κοιλιάδος τοῦ Θανάτου οὐδὲν ἔπαθον.

Ὅταν ἐπίσης κατὰ τὸ 1892 εἰς τὸ Βερκογιάννα τῆς Σιβαρίας ἐσημειώθη θερμοκρασία 90 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μὴδὲν ἡ κατοικίτη ἀναγκασμένη κατὰ τοὺς τελευταίους δυο αἰῶνας οἱ κατοικοὶ τῆς περιφέρειας ἐκείνης ἠδυνήθησαν νὰ ἀνδύ- εῖον εἰς τὸν ὁριμότερον ψυχρὸν.

Ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει κατὰ μέρος τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὴν ἰκανότητα αὐτὴν τῆς προσαρμογῆς του πρὸς τὸ περιβάλλον. Οἱ ἰχθεῖς και τὰ ἔρπετα ἐξαρτῶνται πάντοτε ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ περιβάλλοντος των. Ἀν ἡ ἡμέρα εἶνε θερμὴ, τα ἔρπετα τρέχουν γρήγορα αἱ δὲ σὺνται βγαίνουν εἰς τὸν ἥλιον και

ἀπολαμβάνουν τὴν ζοῖν. Ὅταν ὅμως εἶναι ψυχρὰ ἡ ἡμέρα οἱ ὄφεις και αἱ σαύ- ραι δὲν δύναται νὰ κινήθω, ψύχονται και αὐταί.

Τὸ γεγονός ὅτι και τὰ ἀνθρώπινα βρέφη παρουσιάζουν ἐν μέρει τὴν ἰδιότητα ταύτην ἡγάγε τὴν ἐπιστήμην εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἰκανότης τῆς προσαρμογῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς διαφόρους κλιματολογικὰς συνθήκας τῆς γῆς, ἀπε- κτήθη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ἀρκετὰ ἀργά, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν ἰκανότητα τῆς ὁμιλίας.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Ὁ Λεβὶ συναντᾷ τὸ φίλο του Κἀ- τν και τοῦ κάνει προξενεῖα γιὰ μὴ νέα :

— Σωστὸ διαμάντι, Κάεν .. Εἶνε ὡμορφῇ, παίζει πιάνο, εἶνε πλουσία. Μόνον ἔχει ἑνα μικρὸν ἑλλαστωματάκι.

— Ἀ ! Ποιὶ ; — Κουτσάει λιγάνι. — Τότε ὅχι, δὲν τὴ θέλω ! — Στάσου, στάσου, γιὰ σέψου ...

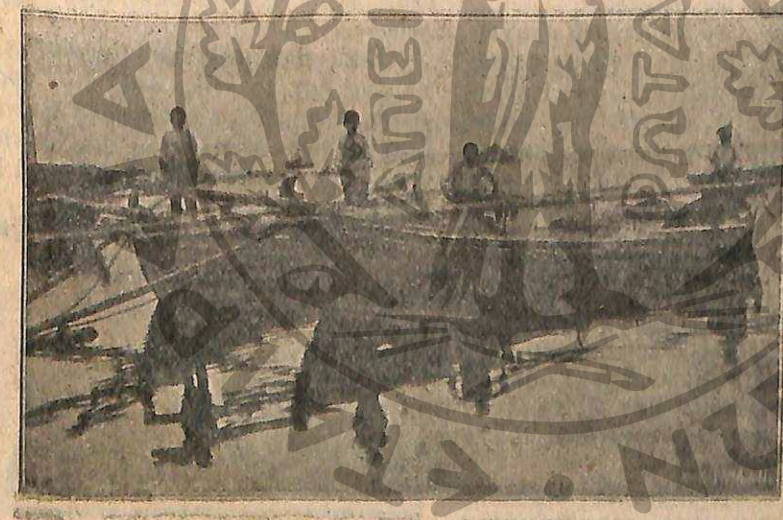
Ὑπόθεσις πῶς εἶσαι πανθρομένης. Μὴ μέρα ἡ γυνὴ σου ἀνέβαινε σὲ μὴ σκάλα γιὰ νὰ πλύνῃ τὰ τζάμια ἐνδὲς πα- ραθύρου.

Ἡ σκάλα γλυστερεῖ. Περ εἰ και σπάει τὸ ἑνα πόδι της. Τὴ θὰ κανεῖ ;

Θὰ φωνάξῃ τὸ χειρουργὸν, θὰ τὴν πᾶς σὲ νοσοκομεῖο, θὰ κάνει ραδίον γραφίς, θὰ μείνῃ τουλάχιστον ἑνα μῆνα στὸ νοσοκομεῖο.

Ὅλα ὅλα δὲν σὲ φθάνουν ὁκτώ χι- λιάδες φράγκα.

Λοιπὸν ἀξίζει καλύτερα νὰ τὴν πᾶ- ρης εἰς ἑλ. τῶν προτῶν και νὰ περ- ούσης και στίες τῆς ὁκτὼ χιλιάδες ποῦ θὰ ἔδωκες ...

ΠΑΡΑΔΕΣ ΣΤΗΝ ΜΥΤΙΑΝΗΝ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

να μη εἶσαι τῶν ἀνθρώπων.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Πλάτων όμως τον κατακρίνει πώς δὲν μεταχειρίζεται πάντα τὸν Νοῦν στὴ κοσμογονία του, παρὰ οἱ ἐξηγήσεις τῶν φαινομένων εἶναι μηχανικές ὅπως τῶν προηγούμενων φιλοσόφων καὶ μόνο σὰν δυσκολευτὴ καὶ πῶς στὶς αἰτίες βάζει τὸν Νοῦν νὰ δικαιολογήσῃ τὶς ἀδυναμίες τοῦ συστήματός του.

Καὶ τώρα τί εἶναι ὁ νοῦς τοῦ Ἀναξαγόρα; Μεγάλες διαφωνίες ἠγέρθησαν ἀνάμεσα στοὺς σημερινούς φιλοσόφους—Στὶς ιδιότητες μοιάζει μὲ τὸ πνεῦμα καὶ ἄλλοι τὸν θέλουν ἄνθρωπο καὶ πνευματικὸν στοιχεῖον, πού μὲ τὴν ὕλη ἔνα κοινὸ σημεῖο μονάχα ἔχει, τὴν ὑπαρξήν— ἄλλοι ἀκολουθοῦντες τὰς ἐκφράσεις τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, τὸν παραδέχονται ὑλικὸ στοιχεῖο «τὸ τελειότατον καὶ καθαρώτατον πάντων χρημάτων». Πάντως ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νοῦ στὴ κοσμογονία ἦταν σπουδαία πρόοδος στὴ φιλοσοφία γιατί προετοιμάζει τὸν δυνάστη, τῶν Σωκρατικῶν, τὸ ἐκτός τοῦ κόσμου, τὴν δημιουργικὴν ἀρχήν, τὸν Θεόν. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀναξαγόρας ὀνομάσθηκε Νοῦς.

Στὴ συνεχεῖ διατήρησιν καὶ ἐξέλιξιν τῶν κόσμων, παραδέχεται διαρκεῖς ἀλλαγές μορφῆς, πού παράγονται ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα ποῦχουν στὴν οὐσία, τὰ ἐπιφανειακῶς διαφορετικὰ στοιχεῖα—ἀπὸ τὴν τροπὴν αὐξάνουν ὅλες οἱ οὐσίες τοῦ σώματος, σάρκες αἷμα, κόκαλα, φλεβές τριχες καὶ κέρατα ἀκόμη—πῶς ἡ ἴδια οὐσία θάδινε αὐξήσῃ σὲ ὅλες ἀν δὲν περιεῖχε στὴ σύστασή της λίγο ἀπ' ὅλες;

Υστερὰ ἡ διαρκεῖς ἀλλαγές καὶ ἡ δημιουργία τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου δείχνουν μιὰ ὁμοιότητα στὴ σύσταση, γι' αὐτὸ καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα ὀνομάσθηκαν ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους φιλοσόφους *ἀόμοιοιμέρετες*—ἀπὸ τὴ φωτιά γίνεται ὁ ἀέρας, ἀπὸ τὸν ἀέρα τὸ νερὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὸ χῶμα ὁ λίθος, ἀπὸ τὸ λίθος πάλι ἡ φωτιά καὶ ἔτσι μὲ τὸ αἰώνιο κύκλος τῆς δημιουργίας συνεχίζεται ἡ ζωὴ.

Θὰ γίνωνν ποτὲ τὰ ὅρη τῆς Λα-

μψάκου θάλασσα», τὸν ἠρώτησε κάποιος ὑπαινισσόμενος αὐτὲς τὶς ἀέναιες μεταλλαγές τῶν στοιχείων.

—Ναί, τοῦ ἀπήντησε ἂν δὲν ἐξαντληθῇ ὁ χρόνος.»

Ἡ θεωρία τοῦ τέλειον συστήματος δημιουργίας, πού μέσ' τὶς ἄλλες καὶ μεγάλες ἀλήθειες τῆς προαναγγέλει τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα τοῦ Μπουφόν, τοῦ Λαπλάς, τοῦ Καντίου εὐρίσκεται στὰ ἀποσπάσματα τοῦ συγγράμματός του «Περὶ φύσεως» καὶ στὶς συγγραφές γι' αὐτὸν τοῦ Διογένηος Λαέρτιου τοῦ ἱστορικοῦ τῶν φιλοσόφων, τοῦ Ἰππολύτου, τοῦ Θεοφράστου καὶ ἄλλων.

Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔχει βάσι τὴν ἀρχὴ τῶν ἀντιθέτων τὸ γλυκὸ τὸ νοιώθωμε ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ πρὸς τὸ πικρὸ, τὸ θερμὸ ἀπὸ τὸ ψυχρὸ, καὶ κάθε αἴσθημα παρακολουθεῖται ἀπὸ λύπη ἀφοῦ κάθε εἰσόδος ἀντιθέτου προξενεῖ πόνο.

Στὴν ἱατρικὴ ἔδωσε σπουδαίες βάσεις στὸν Ἱπποκράτη γιὰ νὰ στηρίξῃ ἀργότερα τὶς δικές του θεωρίες.

Μίλησε καθαρά καὶ ἐπιστημονικὰ γιὰ τὶς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καὶ προείπε καὶ ἐξήγησε τὴν πτώση ἀερολίθου στὰς Αἰγὰς, πού τὸν ἔδειχναν χρόνια ἀργότερα καὶ μιλεῖ γι' αὐτὸν καὶ ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Πλάτων.

Ἡ ἐπίδρασις τοῦ εἶναι μεγάλη ὁ Σωκράτης τὸν ἐπαινεῖ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης παρ' ὅλο πού δὲν τὸν παραδέχεται φρόνιμον γιατί ἀγνοεῖ τὰ συμφέ-

ροντά του καὶ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμον του, καὶ ἀσχολεῖται μὲ πράγματα θαυμαστά καὶ δαιμόνια ἀλλὰ περιττά καὶ ἀχρηστα γιατί δὲν παρασκευάζουν τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ—τὸν ὀνειμάει ὅμως σοφόν. Ὁ Εὐρυπιδὴς στολίζει τὴν ποιήσει του μὲ τὶς θεωρίες τοῦ Ἀναξαγόρα, ὀνειμάει τὸν ἥλιον εἰς τὸν Φαέθοντα «χρυσὸν βῶλον» καὶ τὴν γῆν «ἐστὶαν βροτῶν, αἰωρουμένην εἰς τὸν αἰθέρα».

Τὶς τολμῆρες θεωρίες τοῦ ὅμως παρ' ὀλίγον νὰ τὶς πληρώσῃ μὲ τὴν ζωὴ του... Οἱ Ἀθηναῖοι τὸν κατήγγειλαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ, γιατί τὸν Ἀπόλωνα ἥλιον ἐκήρυττε σίδηρον πενυρακτωμένον καὶ ἡ καταδίκη του θάταν ββαία, ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ὁ Περικλῆς πού τὸν ἡ ἀγκασε νὰ φύγῃ εἰς Λάμψακον... Στους θρήνους τῶν φίλων του γιὰ τὴν ἐξορία του, πῶς θὰ παραδιδόταν στὸ θάνατο, μόνος μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς φίλους, εἶπε στωικά «ὅμοια εἶναι εἰς ὅλους τοὺς τόλους ἡ κατάβασις εἰς τὸν Ἀδην» εἶχε ὅμως μεγάλη ἐπίγνωση τῆς ἀξίας του καὶ μολονότι πάντα σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς ἦτο ὑπερήφανος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του «ἐστερηθῆς τῶν Ἀθηναίων» τῷ εἶπε κάποιος στὴ Λάμψακον—ὄχι ἐγὼ, ἀπήντησε, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐμοῦ—Πράγματι σὲ λίγο, γέρος πιά ἔσβηνε στὴ Λάμψακον, τὸ 428, ἀφίσις διάδοχο τῆς σχολῆς του, τὸν Ἀρχέλαο.

Στὴν Ἀθῆνα, πού πρῶτος εἶχε φέρει τὴ φιλοσοφία, μιὰ νέα σχολὴ ἀνοίχθηκε μὲ τὸ Σωκράτη πού γύρισε τὸ λυχνάρι τῆς ἐρευνας στὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔθεσε τὴν εὐτυχία στὸ «γινῶθι σαυτόν».

Σοφία Μαυροειδῆ

Μεταξὺ συζῶν

- Ἐδιάβασες τὶς ἐφημερίδες;
- Τὶ πράγμα;
- Ἐνας γιατρός ἀνεκάλυψε ἕνα θαυματοργικὸν ὑγρὸ, πού παρατείνει τὴν ζωὴν ἑκατὸ χρόνια.
- Τὶ κρίμα! Ἐάν ἦμουν ἀκόμη βιγύθερος θὰ ἀγόραζα μιὰ μποτίλια.

(Συνέχεια)

Ο Πολύδωρος κούνησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι μὰ δὲν εἶπε λέξη... τῶς ἐρεναί, πῶς δὲν τῶς ἐρεναί!

Ο Ἐρωτόκριτος στάθηκε λίγα λεπτά σκεπτικὸς ἀξαφνὰ ὅμως τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα ὠραῖο χαμόγελο εὐτυχίας τὰ μάτια του γέμισαν τρυφερότητα καὶ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ του, εἶπε:

—Εὐτυχισμένο κεφάλι ἂν ἀξιώθῃς νὰ φορέσῃς τὸ στεφάνι πού πλέξαν τὰ γαληνὰ λευκὰ χερὰκια!... Μὲ πόση εὐλάβεια θὰ τὸ κρεμάσω στὴν κἀμαρὰ μου, ἀντὶ τῆς εἰκόνας πού ποῦχαι πάρεαι καὶ κυτᾶζοντάς το, θὰ νομίζω πῶς βλέπω τὴν ἴδια... Καὶ τί μ' ἀπομένει πιά ἐμένα παρὰ νὰ παίρνω ὅ,τι μπορῶ ἀπὸ κείνην ἀφοῦ ἡ Μοῖρὴς τὴν ἴδια μοῦ τὴν ἔχουν ἀπαρνηθῇ;

Ἐγὼ πού καὶ ἕνα λουλουδί νὰ μοῦ δείξουν κομμένο ἀπὸ τὸ βασιλικὸ περιβόλι, πού καὶ ἕνα σκυλλάκι τοῦ παλατιοῦ νὰ ντικρύσω χαίρομαι καὶ ἀναγαλλιάζω ἡ ψυχὴ μου ἐγὼ, πού στέκομαι ὄρες καὶ κυτᾶζω τοὺς τοίχους καὶ τὰ παράθυρα τῆς ἀπὸ μακρὰ καὶ θαυρῶ πῶς βρίσκομαι πῶς κοντὰ τῆς πόσης εὐτυχίας καὶ ἀναπούφιση θάβρω στὸ στολίδι πού τὰ δικά της χέρια θάχουν καμωμένο πού δούλεψε πάνω σ' αὐτὸ μὲ σκέψεις καὶ μὲ φροντίδες πού ἴσως—ποῖος ἔξερε—νὰ σκέφτηκε καὶ νὰ ξεχώρισε ἀνάμεσα στὰ παλληκάρια κάποιον πού θάθελε νὰ τοῦ τὸ φορέσῃ! Πολύδωρε τέτοιο δῶρο μοῦ λές ν' ἀφήσῃ νὰ τὸ κερδίσουν ἄλλοι; Πολύδωρε δὲν ἀγάπησες ποτέ σου γιὰ νὰ μιλήσῃς ἔτσι!..»

Ο Πολύδωρος, πού μὲ ἀληθινὴ συγκίνηση, ἀκούγε τὸ μονόλογο τοῦ φίλου του, στὴν τελευταία αὐτῆς ἐρώτησι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. «Ναί, δὲν ἀγάπησα Ἐρωτόκριτε, γιατί ἡ δική σου ἔγνοιες γεμίζουν τὴ ψυχὴ μου καὶ δὲν ἔχει θέση γιὰ ἄλλη ἀγάπη... Δὲν ἀγάπησα γιατί ὁ χυμὸς καὶ ἡ οὐσία τῆς καρδιάς μου ἀπορροφᾶται καὶ ἐσθεύεται στὴ φιλία σου καὶ εἶμαι ἀδιαφορὸς σὲ ὅ,τι δὲν εἶσαι σύ, σὲ ὅ,τι δὲν εἶναι δικό σου... Δὲν ἀγάπησα γιατί, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου εἶναι ἡ οἰκὴ σου ζωὴ, καὶ γιατί δὲν μπορῶ νὰ δῶ τὸν Πολύδωρο καὶ ξεχωριστὸ ἀπὸ σενα». Δὲν εἶπε ὅμως λέξι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γιὰ

τὶ δὲν ἐσυνήθισε νὰ μιλᾷ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του...

—Καὶ τώρα Πολύδωρε, εἶπε πάλι ὁ Ἐρωτόκριτος, ἤρεμος τώρα καὶ ἀποφασιστικὸς, τὴν ἀπόφασή μου τὴν ἔξερες... Δυποῦμαι πού δὲν θὰ σ' ἔχω ἐρμηνευτὴ καὶ σύντροφο στὰς δουλιές μου... Κι' ἴσως ἔτσι νάναί καλλίτερα. Πάντα μου σὲ παρεσυρα σὲ κινδύνους, ἂν χωρίσῃς τὴ μοῖρα σου, ἀπὸ τὴ δική μου, θάσαι πεῖο ἡσυχος... Ἡ ζωὴ σου ἡ συνειτὴ καὶ μετρημένη, πού ναι ζεμμένη στὴ λογικὴ σου καὶ μόνο μ' αὐτὴν ὀυθμίζεται θὰ κυλᾷ ἡρεμὸς καὶ ὑδάσι ξενοιαστος καὶ εὐτυχής. Ἀφῆσε μένα, πού ἕνα αἷμα θερμὸ βράζει μέσα μου, ἀνήσυχο καὶ ἀγριο καὶ μιὰ τελλὴ καρδιά μ' ἀναστατώνει σπρώχνοντας με νὰ κυνηγῶ ἄσπλος ἄετους καὶ νὰ γυρεύω νὰ πιάσω μεσ' τὴν χούφτα μου τὸν ἥλιο...

Ἀντίο Πολύδωρε, μὴ λυπᾶσαι γιὰ μένα!

Ο Πολύδωρος σηκώθηκε ὀρθὸς μὲ μιὰς ἔκαμε οὐ ρήματα πρὸς τὴν πόρτα μὴ πρὶν ἀνοίξῃ στραφιῇ σιὸν Ἐρωτόκριτο καὶ τοῦπε σὰν νὰ τελειωνε ὁμιλία, πού μέσα εἶχε ἀρχισοι.

—Δοῖτον; Ἰὼς τὴ θες τὴ στολή σου; Ἰὼς τὴ φροντίσω ἐγὼ γιὰ ὅλα... Θάμω πῶς θάσαι ὡραῖα ἀσπρη καὶ χυρὴ...»

Ο Ἐρωτόκριτος ἔαφνιδόθηκε, σιὰθηκε λίγο σὰν νὰ μὴ πιστεύει τ' αὐτὰ του, κύτᾳξε τὸν Πολύδωρο μεσ' τὰ μάτια καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ χαμογελᾷ μὲ σιτοργή, ὀλίγηκε στὴν ἀγκαλία του τὸν ἐσφίξε μ' ὅλη τὴν δύναμη πού τοῦδινε ἡ χαρὰ καὶ φωνάζε.

—Καλὰ ἰώλεγα ἐγὼ πάντα... εἶσαι μεγαλειότερο δαῖρον πού μοῦδωκε ἡ ζωὴ καὶ τὸ σταθερότερο.

—Θάρρεψες πῶς θὰ σ' ἀφίνα μὴ νάχο;» εἶπε ὁ Πολύδωρος τότε. Καλὲ

μου φίλε, θάρρεψες πῶς εἶναι εὐχολογὰ χωρίσῃς δυὸ ψυχές πού τοὺς ἐνωσαν τόσων χρόνων πόνοι. Πῶς μπορεῖς νὰ κόψῃς τὸ χέρι σου ἢ τὸ πόδι σου καὶ νάσαι ἄρτιος δίχως αὐτό; Μόνος σου τῶπες εἶμαι ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ σου...

—Κι' εἶσαι τὸ κεφάλι καλὲ μου φίλε, τὸ κεφάλι πού ἔχει πάντα νὰ βρίσκῃ τὰς λύσεις: τώρα πιά δὲ φοβάμαι... Μαζὺ σου εἶμαι ἀνίκητος... Λοιπόν; ἀγαθὲ σύμβουλε, ἀσπρη καὶ χυρὴ προτιμᾷς τὴ φορεσιά μου; τὴν ἀφίνω στὸ γούστο σου... Θέλω μονάχα νὰ εἶμαι ὡραῖος κείνη τὴ μέρα... Ἡ Ἀρετοῦσα ἄς μὴν σκεφτῇ πῶς πῆγε χαμένο τὸ στεφανί καὶ πῶς ὑπῆρχε ὠραιότερο παλληκάρι νὰ τὸ φορέσῃ... Ἰὰ τὰλλα μὴν νοιάζεσαι... θὰ νικήσω. Μπροστὰ τῆς ἡ δυνάμεις μου θὰ γίνῃ ἀλύτῃ, τὰ χερὰ μου δέκα φορές πῶς ἐπιοξεία στο κοντάρι... Σὰν ἔξερω πῶς μὲ κυτᾶζουν τὰ μάτια τῆς θὰ γίνω λιοντάρι καὶ ἄλλοιμονό του πού ἡ μοῖρα θὰ φερῇ μπροστὰ μου...»

Τὰ μάτια του ἀυραφταν ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὸ προσωπο του τὸ πορφύρωνε ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ χαρὰ, τὸ κορμὶ τοῦ ἀπ' τὴν ἀγάπη γινόταν πῶς φτερωτὸ καὶ ὁ Πολύδωρος κυτᾶζοντάς του, σκεφτόταν πῶς, καὶ μόνο γιὰ τὴν ὁμορφίαν του ἄξιζε τὸ βραβεῖο τῆς νίκης... Εἶχε ξεχάσει τοὺς δισταγμούς του καὶ ἦταν πάλι μονάχα ὁ φίλος πούταν περήφανος γιὰ τὸ φίλο του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Διατί;

—Μπαμπά, γιατί οἱ δικηγόροι στὰ δικαστήρια ντύνονται σὰν γυναικες;

—Γιατὶ παιδί μου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μιλοῦν πολὺ.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ ἱατροῦ

—Ἐγὼ ἕνα ἀσθενὴ πού μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ.

—Ἡ κατάσταση τοῦ εἶναι σοβαρά;

—Ὁχι. Ἀλλὰ μαθα πῶς συνηθίζει νὰ μὴ πληρώνῃ τοὺς ἱατροὺς.

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ

Ε' ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΛΩΜΑΝΙΟΥ

(συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μδ, είσαι πεπεισμένος, τελείως, πεπεισμένος, ότι εάν μάς έμειναν καθόλου λεπτά εδώ; Χμ! Ανεκράξε ο Μάρκελλος πλησιάζει πρὸς τὸν φίλον του.

— Οὐκ ένω, οὐκ αλλού. Απο πού να μείνουν να λειπά αυτά;

— Αν ψάξουμε κατου από τα έπιπλα μέσα στις πολυθρόνες; λέγει ο κόσμος πὸς οἱ έπαρριζόμενοι έκρυβαν τοὺς θρησαυρούς των, εἰς τὴν έποχὴν τοῦ Ροδόλφου.

Ποῖός ξερεῖ;

— Η πολυθρόνα μας μπορεί ν' άνήκε σε κανένα μετανάστην. Έπειτα εἶνε σκληρὴ ὥστε σκέφθηκα πολλὰς φορές πὸς θα έχει μέσα της μέταλλα, θέλεις να ενεργήσωμεν αὐτοψίαν;

— Πολύ άσχεία πράγματα, επανέλαβεν ο Ροδόλφος εἰς ὕψος αὐστηρόν, κ' έπεικέ: συναμα.

— Έξαφνα, ο Μάρκελλος, πού έξακολουθούσε τὸς άνασκαφάς του σ' ὅλες τίς γωνίες του εργαστηρίου, έβριζε κραυγὴν θαυμαστὴν.

— Σωθήκαμε! έφώναξε.

Δέν μιν περνοῦσε άμφιβολία ὅτι ὁ πύργον αξία εἶδε μέσα. Ίδου!

Κ' έδειχνε εἰς τὸν Ροδόλφον ἕνα μεγάλο νόμισμα σάν τάλληρο, μισοφθαμένο καὶ ὀξειδωμένο.

— Ήτο νόμισμα τῆς έποχῆς Καρόλου τοῦ Μεγάλου, ποῖός τινός άξίας καλλιτεχνικῆς.

— Επὶ τῆς έπιγραφῆς, ἦτις διετηρεῖτο άδίκτως, διακρίνεται ἡ χρονολογία τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Μεγάλου.

— Αὐτό, αὐτό αξίζει ἕνα μισοφράγκο, εἶπεν ο Ροδόλφος ῥίπτων βλεμμα περιφρονήσεως ἐπὶ τοῦ εὐρηματός του φίλου του.

— Μδ ένάμισυ φράγκο, καλῶς διατιθέμενον, πολλὰ πράγματα μπορούν να γίνουν, άπεκρίθη ο Μάρκελλος.

Με χιλίους διακοσίους άνδρας, ο Βοναπάρτης ἠναγκάσθη δέκα χιλιάδας άύ στυμμάτους να ὑποχωρήσουν.

— Η λιανότης τοῦ φράγκου, ῥίπτει τὸ ποῖόν.

Δέν έβρισκε τίποτε άλλο πρᾶγμα ἐνὶ μέσῳ γιὰ ποῖλημα;

Γιὰ στάσου, θά πάγω καὶ τὸ έμαγεῖο τοῦ σπειροῦ τοῦ Ζακινθόφωφ: τοῦ ρώσου άρχιτυμπανιστοῦ. Αὐτὸ θά πάγουμε καὶ ἀπ' αὐτό.

— Πόσο καὶ τὴ πόδι. Μά εἶνε πολὺ άσχημο να μὴ μείνη ὅτε εἶνε ἕρπον τζιχὴς ἐνὶ μέσῳ!

Κατ' τὴν άπ' ὑψίαν τοῦ Μάρκελλου, ο Ροδόλφος, άποψασμένος πρὸς

ον να δώση τὴν έσπερίδαν ἀντὶ πάσης θυλίας, εἰσῆγε εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου του Κολλίνου, τοῦ ὑπερφυστικοῦ φιλοσοφοῦ πού κατοικοῦσε ὀλίγα βήματα μακρύτερα.

— Ηλθα να σου ζητήσω μιὰ χάρη τοῦ λέγει.

— Εγώ, σάν οικοδοσότης, πρέπει άπαραιτήτως να φορῶ μαῦρα ρούχα καὶ δέν έχω. Νά μου δανείσῃς τα δικά σου.

— Μά, εἶπε ο Κολλίνος διστάζων, κ' ἐγώ, ὡς προσκεκλημένος έχω έξίσου ανάγκην τοῦ μαυροῦ ρούχου μου.

— Σοῦ επιτρέπω να έλθῃς με ρεδιγκόταν.

— Οὐδέποτε εἶχα ρεδιγκόταν, τὸ ξερεῖς καλά.

— Τότε άκουσε! μπορεί να διερῶθῇ τὸ πρᾶγμα διαφορετικᾶ. Έν άνγκη μπορείς να μὴν έλθῃς στήν έσπερίδα μου, καὶ να μοῦ δανείσῃς τὸ ρούχο σου.

— Αὐτὸ εἶνε δυσάρεστο! Αφού συμπεριλαμβάμεθα σὲ πρόγραμμα, πὸς εἶνε δυνατόν να λείψω;

— Εἶνε καὶ τὸσα άλλα πού θά λείψουν, εἶπε ο Ροδόλφος.

Δάνεισέ μου τὸ ρούχο σου, καὶ αν ὁάλης να ῥθῇς, ὅπως θέλεις έλα... με τὸ σουκάμισσο... Θα σε παρασούν γιὰ ἕνα πιστόν ὑπηρέτην.

— Όχι δα! ὀχι δα! εἶπε ο Κολλίνος κοκκινίζων. Θα βαλλω τὸ καστανί μου πινωφόρι. Μά, τέλος πάντων, εἶνε πολὺ δυσάρεστα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καὶ διὰν εἶδε τὸν Ροδόλφον εἰσιμον ν' άπαγαγῇ τὸ περιφθονοῦ μαυρο του φορεμα, ο Κολλίνος τοῦ φώναξε.

— Μά, γιὰ περὶ μένα! ἔχει καὶ μερικὰ πραγματάκια σὲ τσέπες!

Τὸ άπιστημον ένδυμα τοῦ Κολλίνου εἶνε άξιον ιδιαιτέρας μνείας.

Πρῶτα πρῶτα ἦτο τελείως μπλέ, καὶ κατὰ συνήθειαν ο Κολλίνος τὸ έλεγε μαῦρο. Κ' ἐπὶ τὴν μόνον αὐτός από τὴν συντηροφία κατέλαβε άπιστημον ένδυμα, καὶ οἱ φίλοι του συνήθιζαν να λέγουν, ὅταν

ένιγνε λόγους περὶ τοῦ έπιστήμου ένδύματος τοῦ φιλοσόφου τὸ μαυρο ρούχο τοῦ Κολλίνου.

Εἶπεν, ἐξ ἄλλου τὸ περιφθονοῦ αὐτοῦ φορεμα σχῆμα χαρκτηριστικόν, τὸ πλέον περιεργον πού ἡμποροῦσε κανεὶς να ἴδῃ.

Εἶχε τὰ άκρα μακρότατα, προσηρησμένα επάνω εἰς μέσην βραχυτάτην.

Δύο τσέπες, κυριολεκτικῶς άβύσσους, μέσε στίς ὁποῖες ο Κολλίνος συνήθιζε να έναποθηκεύη καμιά τριανταφυλά τδμου. τὺς ὁποῖους διαρκῶς κουβαλοῦσε μαζί του.

Τὸ τοιοῦτον εἶδαν άφορμὴν στοὺς φίλους του να λέγουν ὅτι, ὅταν εἶνε κλεισται αἱ βιβλιοθήκαι, οἱ σοφοὶ καὶ οἱ άνθρωποι τῶν γραμμάτων ἡμποροῦσαν να καταφεύγουν διὰ τὴν ζήτησιν πληροφορίας εἰς τὰ άδύτα του ρούχου τοῦ Κολλίνου, βιβλιοθήκην διαρκῶς άνοικτήν.

Εκεῖνη τὴν ἡμέραν, έξαιρετικῶς, τὸ ρούχο τοῦ Κολλίνου περιεῖχε μόνον ἕνα τόμον εἰς ὄγκον τοῦ Βαῦλου, ἕνα έγχειρίδιον μεταφυσικόν εἰς τρεῖς τόμους, ἕνα τόμον τοῦ Κονδύλλακ, δύο τόμους τοῦ Σβέδενβουργ καὶ τὸ Δοκίμιον περὶ τοῦ άνθρώπου τοῦ Πόπε.

Όταν ο Κολλίνος έξεκάνωσε τὸ ρούχο, βιβλιοθήκην τού, έπέτρεψεν εἰς τὸν Ροδόλφον να τὸ φορέσῃ.

— Στάσου τοῦ λέγει, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ άριστερὴ τσέπη εἶνε πολὺ βαρεία! κατὶ θα ἔχῃς έσχάση μέσα.

— Αχ, άπαντὰ ο Κολλίνος, πράγματι, έσχίσα ν' άδειάσω τὴν τσέπην τῶν ξένων γλωσσῶν.

Καὶ άνέστυρεν από μέσα δύο ὄργανα: γράμματικόν, ἕνα κλασσικόν λεξικόν κ' ἕνα έγχειρίδιον γλωσσικῆς εἰς τὴν κινεζικὴν, τὸ προσφιλές άνάγνωμα τοῦ Κολλίνου.

Όταν ο Ροδόλφος έπέστρεψε εἰς τὸ γωμάτιον του εὐρήκε τὸν Μάρκελλον να παίζει τὸς δίσκους με τρία άγγυρά τάλληρα.

Κατ' άρχάς, ο Ροδόλφος άπέκρυψε τὸ χέρι πού τὸ έταίνε ὁ φίλος του, διότι ένδυμεν ὅτι ἦσαν προῖον καπνιστοῦ άξιοποιήσου πρὸς έξω.

— Έλα να κἀνοῦμε γογγύρα, γογγύρα, εἶπεν ο Μάρκελλος.

Έχουμε σὲ χέρι τὸ κροσθὸν τῶν δακτύλων φράγκων πού μάς χρειάζεται.

Καὶ ἰδοὺ πῶς! Συνήνησα κάποιον παλαιονώλην στοῦ Γερμανίου.

Όταν εἶδε τὸ νόμισμα τοῦ Καρλμανίου

πρὸ ὀλίγον να λιποθυμήσῃ ὁ άνθρωπος!

— Ήσαν τὸ μόνο πού τοῦ έλλειπε από τὴν συλλογὴν του.

Εἶχε φρονήσει παντοῦ γιὰ τὴν πληρώση, ἀλλ' εἶχε άπελπισθεῖ τελείως. Λοιπόν, άμα, εἶδε τὸ τάλληρο τοῦ Καρλμανίου, δέν έδίστασε να μοῦ προσφέρῃ άμέσως πέντε φράγκα.

Ο Γέρο Μάδικος μοῦ σπρώχνει τὸν άγκῶνα, καὶ τὸ βλέμμα του συμπληρῶναι τὰ ὑπόλοιπα.

Εννοοῦσε: — Εἰὼ ὑπερθεματίζω, καὶ μοιράζομαι τὴν διαφορά.

Γδ άνεβάρσατε λοιπόν σὲ τριάντα φράγκα. Έδωκα σὶν έβραίο τὰ μισά, καὶ ἰδοὺ τὰ ὑπόλοιπα.

Τῶρα οἱ καλεσμένοι μὲς μποροῦν να έλθουν.

Εἵμεθα εἰς θέσιν να παρουσιάσουμε έκπληξεις.

Γιὰ στάσου, φορεῖς μαῦρο ρούχο, σὺ, σὺ;

— Μάλιστα, εἶπε ο Ροδόλφος, φορῶ τὸν Κολλίνου τὸ ρούχο. Καὶ καθὼς έψιχνε τὴν τσέπη γιὰ τὴν βγαλὴ τὸ μανδύα του, ο Ροδόλφος πετὰ ἕνα τομίδιον μαντιστοῦ, πού εἶχε έσχασθεῖ στήν τσέπην τῶν ξένων γλωσσῶν.

— Αμέσως άρχισαν οἱ δύο φίλοι τὸς προοτοιμασίας.

Διῶθωσαν τὸ εργαστήριον άναψαν τὴν θε μύσσαν έκρέμασαν από τὴν ὀροφὴν ἕνα ξύλινο πλαίσιον με κερίά έν εἶδει πολυελαίου. Έτοιμοθέτησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἕνα τραπέζι γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὡς βήμα εἰς τοὺς ρήτορας.

Τὸ έβαλαν άπέναντι τοῦ μόνου καθίσματος τὸ ὅπου τὸν θά κατελύμβανε ὁ λοχὸς κριτικός, καὶ έμάζεψαν σ' ἕνα τραπέζι, ὅλα τὰ βιβλία, μυθιστορήματα, ποιήματα, έπιφυλλίδες, τῶν ὁποῖων οἱ συγγράμματα έμελλοῦ να τιμήσουν τὴν έσπερίδα διὰ τῆς παρουσίας των.

Καὶ διὰ τὴν λαβὴν ένδεχομένην σύγκρουσιν μεταξύ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς φιλολογίας, έχώρισαν τὰ έργαστήριον εἰς τέσσαρα διαμερίσματα καὶ εἰς τὴν εἰσοδον ένδὸς έκάστου, έδωσαν προχειρῶς έπιγραφάς.

Διαμερίσματα τῶν ποιητῶν, τῶν πεζῶν, τῶν ρομαντικῶν, τῶν κλασσικῶν.

Αἱ κυρίες θά κατελύμβανον τὸ κέντρον.

— Όλα καλά! μὰ λείπουν καρέκλες, εἶπεν ο Ροδόλφος.

Καρέκλες εἶνε ἀπ' έξω ὅσες θέλεις, γραμμὴ σὶν τσιζο!

Μποροῦμε να εἰς μαζέψουμε! εἶπεν ο Μάρκελλος.

— Καὶ φυσικᾶ να εἰς μαζέψουμε! άπήνησεν ο Ροδόλφος κ' έχῃς να πάρῃ τὰ καθίσματα, πού άνήκον σὲ κάποιον συγκατοικόν.

Εκ ὕψους ἡ έκτη.

Οἱ δύο φίλοι έπήγαν πάρα πολὺ βιαστικοὶ να δειπνήσουν κ' έπεστρεψαν άμέσως διὰ να ετοιμάσουν τὴν φωταγέγησιν τῶν αἰθουσῶν. Καὶ οἱ ἴδιοι έμειναν κατέπληκτοι.

Στὸς έπίτ, κατέφθασεν ὁ Σωνάρ συνοδεύων τρεῖς κυρίας, πού εἶχαν έσχάσει να πάρουν μαζί των τὰ διαμαντικὰ καὶ τὰ καπέλα των.

— Η μια εἶχε σῆλι κόκκινο με μαῦρα σείγματα.

Ο Σωνάρ τὴν συνέστησεν ιδιαιτέρως εἰς τὴν φιλοσοφίαν.

— Εἶνε κυρία πολὺ καλῶς πρέπει, Ἀγγλίσ, ἡ ὁποία με τὴν πτωσιν τῶν Στουαρτ ἠναγκάσθη να έπατρισθῇ. Ζήτω καὶ με παραδόσεις άγγλικῆς! Ο πατέρας τῆς ὑπῆρξεν ἐπὶ Κρόμβελ καγγελαριος, ὅπως μοῦ έλεγε, ὥτε να ἦσαν άπέναντι τῆς λεπτὸς καὶ να μὴ τῇ; πολυμιλῶς εἰς δευτέρον πρόσωπον.

Βήματα πολλὰ ἡκούσθησαν εἰς τὴν σκάλα.

— Ήσαν οἱ προσκεκλημένοι πού κατέφθιναν.

— Έταίριοντο καταπληκτοὶ από τὴν θέαν τῇ θεμάστρας, πού έκατε.

Ο Ροδόλφος με τὸ έπίσημον ένδυμα προηγείτο τῶν κυριῶν.

— Ησπάζετο τὸ χέρι των με χάριν αὐλικῶν.

Αφού εἰσῆλθον περὶ τὰ εἴκοσι πρόσωπα, ο Σωνάρ ἠρώτησε ὅαν θα περιέφερον κατεῖ.

— Αμέσως, εἶπε ο Μάρκελλος, περιμένουμε να έλθῃ ὁ λοχὸς κριτικός διὰ να ετοιμάσουμε τὸ πόντε.

Κατὰ τὸς άνω, εἶχον προσέλθαι ὁλοι οἱ προσκεκλημένοι.

— Ηρξεν ἡ έκτέλεσις τοῦ προγράμματος.

Τὸ κάθε νέο τεμάχιον συνώδανε περιφρὰ τοῦ δίσκου με κατεῖ, άπροσδιόριστον πάντοτε.

Περὶ τὴν δεκάτην, ένεφανίσθη τὸ άσπρο γιλέκο τῆς ἰσχυρότης κριτικῆς. Δέν έμεινε παρὰ μισά ὥραν καὶ ὁάηρξε σωφρονέστατος εἰς κατανάλωσιν πόντων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, έπειδὴ εἶχαν έξαντλήσῃ πλέον τὰ έξέτα καὶ τὸ κρῖο ἦτο τσυχώτερό, οἱ προσκεκλημένοι πού ἦσαν καθίσματα έβριχταν κληρον ποῖος θα έβριχνε εἰς τὴν θαρμιστρὰν τὴν καρέκλα του.

Τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἦσαν ὅλοι ὄμβριοι.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Εὐχάριστ' εὐθυμία άδιάπτωτος, έπεκράτησε μεταξύ τῶν προσκεκλημένων. Οὐδέν τὸ άπευκταῖον έσημειώθη εἰμὴ μόνον τὸ στίσιμο τῆς τσαρῆς των ξένων γλωσσῶν τοῦ ρούχου τοῦ Κολλίνου κ' ἕνα ραπίσμα τὸ ὁποῖον έδωκε ὁ Σωνάρ στὴ Φυγατρία τοῦ καγγελαριου του.

Κρόμβελ.

— Η άξιονημόνευτος έκείνη έσπερίς, ὅληρξεν, ἐπὶ έβδομῇ, τὸ άντὶ εἵμενον τῶν σχολίων τῆς συνουσίας! ἡ δὲ Φηνία ἡ βασιλίσσα τῆς έροτις, συνήθιζε να λένῃ εἰς τὸς συζητήσεις με τίς φίλες τῆς:

— Βραδυὰ μεγαλείο! Εἶχαν καὶ κερὰ καὶ μὴμένη...

(άκολουθεῖ)

ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

— Ο άρχαῖος ζωγράφος Τιμανθὴς έφημίζετο ὅτι μόνον διὰ τὴν τέχνην του ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν έξυπνάδα του. Οἱ Έλληνες κριτικοὶ έθαύμαζαν άκριβῶς αὐτὴν τὴν εὐφυλίαν του εἰς τὴν μεγάλην εἰκόνα του: «Η θυσία τῆς Ίφιγενείας».

Ο Τιμανθὴς εἶχε παραστήσει τὴν άτυχήν έρελλη να θυσιασθῇ. Όλοι οἱ παριστάμενοι εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸ πένθος καὶ εἰς τὴν άπελπισίαν. Ο έκ πατρὸς θεῖος τῆς Ίφιγενείας παρουσίαζεν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὅλες τὸς ένδείξεις τῆς βαθύτερας λύπης.

— Αλλ' ὅταν έφθασεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Αγαμέμνονος, ὁ ζωγράφος, μὴ δυνόμενος να ὑπερβῇ τὸν εαυτόν του, καὶ άδυνατῶν να δώσῃ εἰς τὸ θέμα του έκφρασιν ανάλογον με τὴν μεγάλην περιστασιν, τ' ν' περὶέσσειε τὴν κούβη τὸ πρόσωπόν του με τὸν μανθῶν του.

Ο Τιμανθὴς έκαμε καὶ άλλους πίνακας μεγάλης άξίας, καὶ ἰδίως ἕνα κοινὸν μέγαν Κόκλωπα, τὸν ὁποῖον έξαγοράσεν εἰς μικρὸς διαστάσεις, ἀλλὰ διὰ τὴν κατὰ στήσιν καταφάνῃ τὸ γυναικῶδες άνάστημά του, έβαλε μερικὸς μικροὺς στυλίστους να μετρεῖν τὸ χονδρὸν άκτυλο τοῦ χειροῦ του με κοτσόνια από χάρτι.

του ὅλες τὸς ένδείξεις τῆς βαθύτερας λύπης.

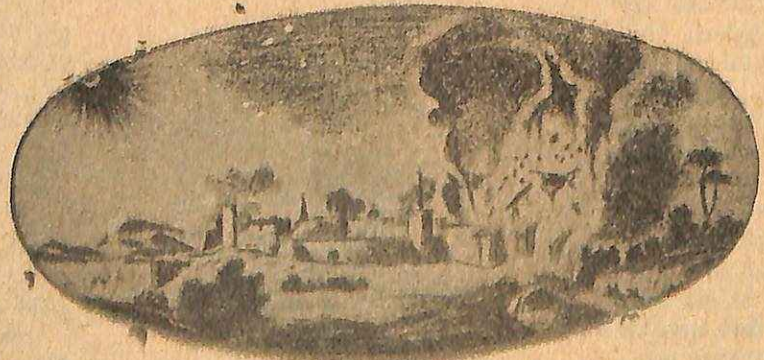
— Αλλ' ὅταν έφθασεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Αγαμέμνονος, ὁ ζωγράφος, μὴ δυνόμενος να ὑπερβῇ τὸν εαυτόν του, καὶ άδυνατῶν να δώσῃ εἰς τὸ θέμα του έκφρασιν ανάλογον με τὴν μεγάλην περιστασιν, τ' ν' περὶέσσειε τὴν κούβη τὸ πρόσωπόν του με τὸν μανθῶν του.

Ο Τιμανθὴς έκαμε καὶ άλλους πίνακας μεγάλης άξίας, καὶ ἰδίως ἕνα κοινὸν μέγαν Κόκλωπα, τὸν ὁποῖον έξαγοράσεν εἰς μικρὸς διαστάσεις, ἀλλὰ διὰ τὴν κατὰ στήσιν καταφάνῃ τὸ γυναικῶδες άνάστημά του, έβαλε μερικὸς μικροὺς στυλίστους να μετρεῖν τὸ χονδρὸν άκτυλο τοῦ χειροῦ του με κοτσόνια από χάρτι.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

— Αφού εἶνε, ὅπως λέε, άπαράδων, πρέπει να τοῦ άπαγορευθῇ να έναβαλῇ τὸ πόδι του εἰς τὴν λέσχην μας.

— Δέν ενδισαφρουν τὸ πόδι του, τὰ χέρια του κυρίως με άνησυχύν.

ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΛΟΣΩΓΙΑ ΙΔΕΩΔΗ!

Μελετώντας την σημερινήν ανθρωπότητα θα παρατηρήσωμεν ότι αυτή υποφέρει, όσον ούδέποτε άλλοτε. Έν ό δια της εξέλιξεως του πολιτισμού, δια των προσόδων της επιτήδεως η κατάρτισις της υφ'επ'όλης έπρεπε να βελτιωθεί σημαντικώς τó εναντίον παρητηρήται. Πανταχού δ'εμφανισμός έχει διεισδυται. Πανταχού ή Σύφιλις και αμαστίει, πανταχού ή Φυματίωσις εξολοθρεύει, πανταχού ό αλκοολισμός έγινε τό σύν. Θιμά του καλώς ζήν, του άριστοκρατικώς ζήν.

Αλλοίμονον! Βαίνομεν προς την κατάρτησιν! Και δέν άρκεί ότι καταστρέφωμεν τούς έαυτούς μας δια της κυριαρχίας τών παθών, τών άνοησιών, τών άμειλιών, αλλά κληροδοτούμεν τά πάθη μας εις τά τέκνα μας, εις τούς άπογόνους μας. Έχομεν άραγε τό δικαίωμα τούτο;

Οφείλομεν να δώσωμεν την άπαιτημένην προσοχήν εις τά καταμαστίζοντα την ανθρωπότητα δεινά και να φροντίσωμεν μικροί και μεγάλοι να περιορίσωμεν αυτά. Η προσοχή μας πρέπει ώς αὐτως να στραφή εις την πρό του γάμου καταστάσιν μας, ή όποια θα μάς επιτρέψη την συμβίωσιν μετά του έτέρου φύλου και την άπαιτησιν τέκνων.

Δέν πρέπει να κληροδοτήσωμεν τά πάθη μας, την καχεξίαν μας εις τούς άπογόνους! Και έν ή όμοιος περιπτώσεις κακίαι, όστις εληλθόμεν εις γάμου Κοινωνίαν και άπειτησάμεν τέκνα όφείλομεν να προσέχωμεν την κατάρτισιν αὐτών κατά την βιολογικήν και παιδικήν ηλικίαν καταπολεμούντες τας άποικηθείσας, τας κληροδοτηθείσας άδυναμίας.

Οφείλομεν να γίνωμεν άμειλικτοι εχθροί παντός ότι καταστρέφει την υγίαν και έξασθενεί την μέλλουσαν γενεάν.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΗΜΟΝΩΜΕΝ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΟΣ. Έγκληματόυμεν όταν ειμθα εις θέσιν να προλάβωμεν τό κακόν και τό άφύημεν να έπιτελεσθί!

Έγκληματόυμεν όταν γνωρίζομεν πώς είναι δυνατόν να φαιώμεν ποιμικότερόπως χηρίσωμεν εις την ανθρωπότητα και άδρανόυμεν! Έγκληματόυμεν όταν άποφύγωμεν να θεράπευθώμεν άσθενείς όστις και όταν έν ίππινάσει όστις είμεθα Συφιλιδικοί, Φυματικοί ή άλλοι δελχόμεθα εις γάμου Κοινωνίαν! Ας αναγνώσωμεν όλοι! Ας καταβάλλωμεν πάσαν φροντίδα, ίνα άποτελεσθί μία ανθρωπότης γεννά καλότερα της σημερινής. Ας εργασθώμεν να αναδείξωμεν υγιείς πολίτας, χηρίσωμεν εις την Κοινωνίαν, την Οικογένειαν και την Πατρίδα. ή όποια θέλει τέκνα υγιέα και κατά τό σώμα και την ψυχήν δύναμενα όχι με θηρωδία, αλλά με πολλήν ευγένειαν να υπερασπίζοντ τά άνήκοντα εις αὐτήν.

Ας μη κινεργώμεθα από άρχοντας ψευδοφιλοδόξους και σκαπανείς καθεκίας και καταστρεφής. Ας ήλθώμεν άρχοντας μελετήσαντες και μελετώντας ίλιεταμένως την γνήσην κατάρτισιν του

Κόσμου, τας άνάγκας της πασχούσης ανθρωπότητος, άρχοντες γεμίτους από τά καλύτερα ανθρωπιστικά ιδεώδη.

Αρχοντες με υγιείς έγκεφάλους θα είναι εις θέσιν να καταστρώσουν ένα πρόγραμμα σωτήριον εις την ανθρωπότην ζώην, έν προγραμμα πού θα φροντίση παντοιοτρόπως να περιορίση τούς πολέμους και την εξόντωσιν της ανθρωπότης άνθρωπόητος, ή όποια δέν έχει προορισμόν θνητώδη, αλλά έχει ένα προορισμόν ύψηλόν, ένα προορισμόν έξόν. ένα προορισμόν ευγενή άποβλέποντα σε μια καλώςωγα ιδεώδη!!!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΜΙΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

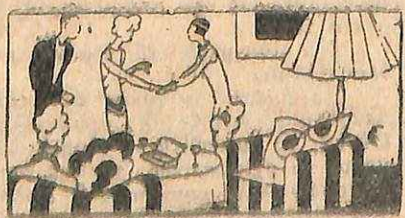
Χτες βρέθηκα κι' εγώ δέν ξέρω πώς σ' ένα μοναχικό κοσμικό σαλόνι! Εκεί συζητεί η σύγχρονη άριστοκρατία(!)... Δέν αρκείται βεβαία να κάνω κι-σεις, άπλως ή αφήσω με δύο λογία τη σκέψη μου ή άπλωθί σ'ό χαρτί, για να θυμωμαι ότι καποτε έπαίσα και γώ τό εόλο σύγχρονης κοσμικής δεσποινίδος με πολυ... αλοιυρία!

Οι οίκοδομοί πολυ περιποιητικοί κι' υποχωρωτικοί άνθρωποι έχουν μια μοιχαλοκή πού την μεγαλύναν και την αυθεντίζουν μ' όλη την άνειληψη της σύγχρονης ανατροφής και μορφώσεως, που ταίριζει σε μια κυρία του καλού κόσμου. Ιαλλικά, άγγλικά, γαλλικά, φωνητική, άπαγγελία ζωγραφική. Σύνολο χειρωμένο με κομψές κινήσεις, ντυμένη με πολυ φιλανθρωπία και γούστο.

Σήμερα εις ή πρώτη εμφάνισή της στην κοσμική ζωή, πού προς τιμήν της δόθηκε ή δεξίωση από τούς εύτυχείς γονείς.

Ομολογώ πώς θάταν τό στολίδι της βραδυάς, άν ή ζωντανή αὐτή κούκλα ήταν κι' έσωτερικά τόνον όραία!...

Αντυχώς εκείνο πού προσπαθούμε όλοι να καλλιεργήσωμε και να καλτερώσωμε, εις ή έξωτερική εμφάνιση, άσφαρξώντας γά την έσωτερική άμορφία της ψυχής, την πιδό αληθινή, πού ό

χρόνος δέν έχει τή δύναμη να μαράνη και να αλλοιώση...

Είμαστε τώρα στην όραία αΐθουσα! Παντού ή πολυτέλεια κι' ή άνεση περιβάλλει όλους όσοι βρισκονται νει μέσα.

Οί προσκεκλημένοι σε μικρούς δμίσους κάνουν την κρήνη τους και σχολιάζει ό καθένας σύμφωνα με την αντίληψη ή τή τία εμφάνισή... Αλλά ένα γκρουπ από κωμψές δεσποινίδες, συζητεί με ζωηρότητα. Αλλά όπ' αὐτές με γνωρίζει και με φωνάζει στην παρέα της, με εις τό σο άπορροφημένες όλες από τη συζήτηση πού σχεδόν δέν με περόειξαν. Αὐτό μ' ευχαριστεί πολυ γιατί σχεδόν άδία ή κατισμένη ή ένα καθίσμα πίσω τους παρακολουθώ την όμιλία τους με άνεση.

Δέν έχεις δικιο Ρίκα μου εις πενήτη ή άμορφία και θάχη έπιτυχία μεγάλο σιούς κοσμικούς κύκλους. Έπειτα δέν παραδέχεται ότι νύνεται με πολυ σίκ;

Καύμένη Νέλλα δέν μπορώ να σ' άκούω να μιλά, γιά σουξέ και γά σίκ όταν βλέπεις μια τυαλέττα να εις άπ' του νταητ που τό σικ της όφειλται μάλλον στην έπιτυχία του οίκου άπ' τον όποιο βγαίνει. ΑΓιατί, κατά την γνώμη μου, στη Ντόλη τίποτ' άλλο πιδό έτερεσαν δέν βέλικω άπ' αὐτό.

Κι' ή Ρίκα κι' ή Νέλλα κατά την αντίληψή τους έχουν δικιο, λέει μια τρέτη, αλλα ή γνώμη ή δική μου, άν θέλεις εις πώς ή Ντόλη δέν μπορεί να κριθί άπο μάς. Αὐτό θα εξαριθί άπο τίς καταιχρίες πού φάχη και γι' αὐτό είμαι σε ύψηλ να σς παραφωχέω ότι θάχη πολλές αν αληθείαι αὐτο πού μου ειπεν ό Μανης, ότι στο τερεντό τένις που την ειδαν μια πρώτη φορά, ό Μπούλης κι' ό Μισης ξετερελάθηκαν. Ό δέ δυστυχισμένος Ν. ντής φωνητρονιά!

Μια κραυγή θάλητα δέκους έξαφνα τη συζήτηση και μάς έκανε όλους να στραφώμεν προς τό μέρος του πιανού.

Είπε ή Μανέτα λέει ή Νέλλα, άς ακόψωμε ν' άκούσωμε γιατί τραγουδεί την «Berceuse de Joceline» όπον καθώς μου ειπαν έχει εξαιρετική έπιτυχία!

Επί τούτους τελειώσε και τό οβυσμο της τελευταίας κορώνας—πού ή τεχνή δέν έφτασε να τό κάνει γλυκό και μελωδίο—τό σκέπασαν ζωηρά χειροκρήματα.

Ηταν φανερό! Ό κόσμος χειροκροτούσε όχι μια όραία φωνή, αλλά μια όραία νεα πού ή μεγάλη της περιουσία κι' ή ύψηλή κοινωνική της θέση την έκαναν άκομη όραιότερη. Όπως πάντο, ό κόσμος εις θαμπωθή άπ' τά έξωτερικά φαινόμενα και άσφαλώς ό ένθουσιασμός δέ θάμενε ό ίδιος και τά χειροκρήματα τόσο ζωηρά μόλις ή ύψηλ κι' ή περιούσια άπεμακρύνοντο από τη τία αὐτή πού ή καταποδία ή άνθώπινη την έκανε να πιστευη στην ειλανεία των έλθελώσεων εκείνων πού την περιστοιχίζαν.

Ενόμια πώς είχα άρκεία διασκέδαση, πολλά άκούσει και δη κοίτικα καλό ν' άποχωρήσω από την έσπεριδα, άφου άλλως το δέν είχα να επιδείξω όύτε τυαλέττα, όύτε άμορφία.

Έφυγα έντελώς άνακατήρητη, φιλοσοφώντας επί των ανθρωπών.

ΔΥΤΗ ΔΡΟΣΟ

Της άθηνάικης δηλ. έξοχης—να έξηνούμεθα.

Ίδου λοιπόν κατά ποίον ζηλευτόν τρόπον τά έδοκίμασε ένας νεόφροτος άγγλομαθημένος συμπολίτης. Τόν συνήνητσα πρό ήμερών παρ' τον σταθμόν Κηφισιάς με την βαλίτσα εις τό χέρι και την άνησυχ'αν εις τό βλέμμα.

—Τι σου συμβαίνει; πώς έδω; Είσαι γιά την έξοχή ή έπιστρέφεις;

—Θά σου πώ, πάμε πρώτα να καθήσουμε κάπου να συνέλθω λιγάκι.

Και με παρέσυρεν εις τό έγγυς καφενείον.

—Πράγματι έξεκίνησα κι' εγώ γιά κάποιον προάστιο. Ας πάω είπα να ξεκουράσω γιά λίγες μέρες τά νεύρα μου, να ξαναύρω τον έαυτόν μου, να άποσυρθώ εις την ψυχήν μου και εις τας σκέψεις μου, να λιγνισθώ εις την δέμψην της σιωπής και της γαλήνης, να όροισθώ υπό την σκιάν της λεύκης, να άκουσθώ τις αολικές άρπες των φυλλων ήτων της, να κρυφωμίσω με τά δένδρα, τά βουνά, τά πουλιά, τά λαγείδια και τά άλλα ελθηνικά πλάσματα της φύσεως.

—Εδρε! τον διέκοψα! είσι βέβαια έννοούν την έξοχήν ό Ράσκιν, ό Λούμπωκ ό Αμερτόν, ό Κίνσλεϊ...

—Απώς τά άστεία, παρακαλώ. Θαρρείς ότι έξεκίνησα μόνος μου;

—Α! έννοδ... Θά σε άκολουθήσε και κάποια θελκτικήμος Σειρήν του άθηνάικου πεζοδρομίου...

—Οχι! Με άκολουθήσεν ή σειρήν.. του άτοκμίου. Τό ούρλιασμα, ή βενζίνη, ή βοήμα, ή σκέλη, τό φρέ—τόδ «ό Λεάνδρος μας», ό άμανές, ό φωνογράφος, ή πολιτική συζήτης, ό κανγας, ό βενιζελισμός ό αντιβενιζελισμός, και όλα τά άλλα... «χάσματα», γεφυρώματα και άγεφύρωτα!... δέν έννοεις;

—Ναι... Κάτι άρχίζω να καταλαβαίνω... Έκανες πού λέει ό λόγος «τό λογαριασμό χωρίς τόν ξενόδοχο».

—Οχι. Αὐτόν τόν εκανόνισα φιλοσοφικώς με τόν πάτωνα του μικρού ξενοδοχείου τό ίδιο βράδυ Αηλαδή: Ένα δωμάτιον χαμόγειον, είδος χαμπίνας δευτέρας θέσεως με έμβάδον πέντε μέτρων και ύψος δύομισ, ένα κρεβάτι άσκητόν με άχυροστρωμήν, μια καρέκλα τρικλίζουσα έν χρονίας ποδάργας, ένα τραπέζι γυμνόν και πωραλέον, ένας σιδερένιος τριποδικός σκελετός, με άξιώσεις και τό ο υ π έ λαβομάνον, δι' όλα αυτά μαζή—tout compris—ένόμιον μόνον εκάτον είκοσι δραχμές την ήμέραν. Σού φαίνονται

ακριβά; Απατάσαι. Είσι ένόμισα κι' εγώ. Αλλά ό πάτωνα μου έξηγήθη ειλκρινέστατα. Μα τι πληρώνεις κύριε; Τό δωμάτιο ή τό με γ α λ ε ί ο αὐτό της φύσεως; Είχε δικιο. Έμπρός του έξιπλώνετο ή θελκτικότερα άτυκή σκηνογραφία. Η φύσις έκρίστα από άγαλλιασιν και μου εξαμογελούσεν.. άπό συμπάθειαν; άπό ειρωνείαν; Δέν είχα προσέξει. Ας είναι.

—Είχε νυκτώσει. Και άφου έπροσπάθισα να κατεργασθώ εις μάτην κάποιαν βυροδευικήν ύλην, πού μου έσερβίρισε τό άπλιτο γκαρόν έπó μορφήν και πρόφασιν μπιρτέν, έβυθίστην εις φιλοσοφικούς ρεμβασμούς, περί της ηλιθιότητος των ανθρωπών, αναμένων να συλλάβω τά έξωτικά κρυφαγκαλιάσματα έξέσχισαν άγρίως την άνύποπτη σιωπή ή άτιμσφαίρα. Ηταν τό πρώτον έφορμόν θηρίον. Σε λίγο δεύτερον, τρίτον, δέκατον, είκοστόν. Τριάντα άτοκίνητα έπελαύνοντα άλληλοδιαδόχως είχαν μεταβάλει τό μικρόν πρό του πανδοχείου πλάτωμα εις πεδίον μάχης έφορτώνοντα κατά ζεύγη και συμμορίας τούς ξενύχτηδες γλεντιέδες. Ξεφωνήτ, λαχάι μονογρίσματα, γέλια, ξελαρυνίσματα, γκαρσονιών, κρότοι ποτηριών, κυπήματα πιάνων, δορυμναδίο, άλλάλαμοί, άνεστάτωση τό σύμπαν. Μέσα εις τό σαλόνι άλλο άναστάτωση. Τό φρέ—τόδ άρχισε δογιάζον. Ένα πιάνο πολύγκλατον, έσδρεδον εις κάποιαν γωνίαν, άνέμισε εις την συναντίαν των παραφωτισών και τά ιδικά του φάλτσα. Κύριε έλέησον! Και τώρα; Τόχω δορμαίως εις τό δωμάτιό μου, όπον—έννοεις πη άνέμενε πληθος άλλων μικροσκοπικών ένόμιων, περί των οποίων

ων δέν έχει φροντίσει τό έννομιστάσιον όύτε καλ.. ό ξενόδοχος. Πέφτω άλαλόφρονος εις τό κρεβάτι επικαλούμενος την εὐπλαχίαν του μορφέως. Αλλά πού Μορφέως; Είχε τραπέι παρικόβλητος εις φυγήν εις άγνωστον διεύθυνσιν. Ο πάταγος του γλεντιού έφθανεν άνηλεής.

Περασμένα μεσάνυχτα. Αίφνης σειςμός δυνατός συγκλονίζει τό σανίδωμα. Τι συμβαίνει; Τίποτε τό τρομακτικόν Είς τό διπλανόν δωμάτιον—δωμάτιον ρεζερβέ—είδος ίερείου του Έρρωτος ή έξωκλήσιον της Αφροδίτης εισβάλλει τό πρώτον παραπατών αὐτοσχέδιον ζευγαράκι. Ηρχετο να τελέση την νυκτερινήν ιεροτελεστείαν. Μετά τας σπονδάς προς τόν Βίχον ή γονυκλισία πρό του βωμού της σεμνής Θεάς. Φαίνεται όμως ότι ό άγγελος του Οδγγώ δέν ήλθε να σταθί εις την κλεισθεϊσαν έξώθυραν με τον δάκτυλον της σιωπής εις τά χείλη. Αίότι ό πελώριος σκύλος του εύαγους ιδρύματος, έξαφνισθείς, άρχισε γαυγίζον έπ' ώραν με πείσμα βουλευτόν κωλυσιεργούτος. Σε λίγο τρεις αδιάκριτοι πετεινοί κατέφθασαν υπό τό παραθύρόν μου πληροφοροούντες με την μετά τρεις ώρας εμφάνισιν της αυγής. Επ' τέλους ή ροδόδακτυλος έπεφάνη. Ανοίξα τό παράθυρον πρός τό φως και τόν άέρα, την στιγμήν καθ' ήν δύο—τρεις δωδεκάδες δογιδών έξύθησαν από τό κοτέσι αὐτολογοῦσαι και κακαρίζουσαι. Έκατό πάπιες, χήνες, γαλόπια, φραγκόκοτες, στοιγλίζουσαι θοηνωδώς. Επληκλόνησε και ή γουρουνία με δακτώ—δέκα στοιγλίκια, γουλλίζουσα.

Μεθ' ό άρχισε τό τριέμιον του μαγανιού και ό βορότος των υδροφόρων τεκνέδων. Σε λίγο ήκούσθη δλίγον παρέκει τό μαμερότιν ξεθεομίζον σεντερέδες και τηγάνια και έξαπολύον σπαρτακώτατον άμαρπός προς τούς αιδέρας Καταλαβαίνεις δηλαδή; άμανές με υπόκρονον... χαλκίον δογάνων! Υστερα ήκούσθη δογίδων τό γουδ' της σκορδαλιάς από τό εκεί πληθύν μαγειρείον Δέν έφτασε πολλή ώρα και νά! μια έννομία μικρών παιδιών, ήλιος εις έως δέκα χρονών διαφνρόντα από την μάχαραν του Ηρώδου έαποκύθησαν φωνασοούντα, βοδόντα, κερραγόντα, πετροβολούντα, άλληλοκνηγούμενα, αλωνίζοντα και τρομακρτούντα κόττες, σκύλους, γουρουνία κλπ., ζώα μικρά μετά μεγάλων, δίποδα και τετράποδα. Και εις τό τέλος, δύο γκαρσόνια, ένθροισθέντα άπέναν-

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΜΟΥ

Ήτο ένα ώρατον δειλινόν· Ἐ-
γὼ κλεισμένη εἰς τὸ σπυδαστήριόν
μου ἐστήριξα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ
ένα μου χέρι, καὶ ἐκείνο εἰς τὸ γρα-
φεῖν μου, καὶ ἔρριψα ἀπλάνες τὸ
δλέμμα εἰς τὴν ἀπέναντι π'εὐρὰν τοῦ
τοιχοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω πρὸς
ὥρισμένον σημεῖον.

Ἐνῶ ἤμην εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν
τὸ δευτερον μου ἐγὼ, ἡ διάνοιά μου
ἐνέμισεν εὐθετον τὴν στιγμὴν νὰ φύ-
γῃ ἀπὸ ἐμὲ καὶ νὰ ταξιδεύσῃ πολὺ
μακρὰν, εἰς χρόνους τοὺς ὁποίους αὐ-
τὴ μόνον δύναται νὰ βλέπῃ, ὡς πρὸ
πολλοῦ παρελθόντος, εἰς χρόνους
ἡρώτους, χρόνους δοξασμένων.

Ἐπέτιξε καὶ ἐπήγε ἐπήγε στὰ
χρόνια ἀρματωθῶν κλεφτῶν, καὶ στὰ
χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστά-
σεως, στὰ χρόνια τῆς Μπουμπουλίνας,

τί μου, κενταυρίζοντα καὶ συζητοῦντα
πολιτικά, περὶ ἀναλογικῆς, περὶ κατα-
χυρωτικοῦ; Δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρί-
σω, διότι ἀπὸ τὸ βδόθος καίτοι οὐδω-
μίον εἶχε παρέμβῃ ἕνας βραχνὸς φω-
νογράφος διακόπτων καὶ μοιρολογῶν
τὴν δολοφονουμένην Τραβιάταν!...

Ἐστάθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἀνα-
πνεύσῃ.

—Καὶ ὅστερα; τὸν ἐρώτησα πε-
ρίεργος.

—Θέλεις τὸν ἐπίλογον; Ἰδοὺ! τὸν
ἔχεις ἐμπρὸς σου. Ἀρπάξα τὴν βαλί-
τσά μου, ἔδωσα δεκά φάσκελα εἰς τὴν
μοιρολογικὴν φύσιν καὶ ξαναγυρίζω τρι-
σάθλιος καὶ καιροσχημένος...

—Ἐκαμες φρόνιμα, Μὴν ξεχνᾷς,
ὅτι τὸ θελκτικότερον μέρος κάθε ἐκ-
δρομῆς, καὶ μάλιστα νεοελληνικῆς, εἶ-
ναι σὰν ξαναγυρίζομεν στὸ σπιτάκι
μας.

—Στὸ σπιτάκι μου; Ἀλλοίμονο!
Ἐκεῖ μὲ περιμένει ἄλλος ἐξοφρενικώ-
τερος ἡλίγγος φωνῶν καὶ βροντοκτυπη-
μάτων. Προτιμώτερον νὰ ζητήσω κα-
ταφύγιον γιὰ κανένα μῆνα εἰς καμμιὰ
γωνία τοῦ Ἀργοσαπφίτου. Μόνον ἐκεῖ
μέσα θὰ εὕρω ἀσφαλῶς ὀλίγην γαλή-
νην καὶ περισσώτερον ἀνθρωπισμόν.

Ἐπρόβαλε ἕνα ἀμαξάκι, ἐξορίθη δια-
στικὸς εἰς τὸ ἀμάξι καὶ ἐξηφανίσθη.

Ποῦ μετέβησαν ὅλα γὰρ; εἰς τὸ ἄ-
στυλον τῶν τρελλῶν; Εἰς τοὺς βράχους
τῆς Ἀκροπόλεως; Εἰς τὴν Φαληγεῖαν
ἐξέδραν!... Ἐνας Θεὸς γνωρίζει!...

94/8)25

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

στὰ χρόνια τῆς Δέσπως, καὶ στὰ
χρόνια τῶν Σουλτατισσῶν. Εἶδον τό-
τε τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγκου εἶδον τό-
τας ἡρώτας ἐκείνας γυναικας νὰ ρί-
πτουν τὰ τέκνα των εἰς τὸ δάραθρον
καὶ ἔπειτα νὰ ῥίπτονται καὶ αὐταὶ
διὰ νὰ σωθῶσιν ἐκ τυραννικοῦ ζυγοῦ.
Εἶδον νὰ παρελαύνῃ πρὸ ἐμοῦ πλη-
θὺς ἡρώτων τῆς χροῦς ἐκείνης
ἐποχῆς, καὶ ἐσκέφθην ἂν προσπαθώ-
μεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους
μας ἐκείνους πρὸς δόξαν τῆς πατρί-
δος μας, καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ δικαί-
ωμα νὰ ὀνομαζώμεθα ἄξιοι ἀπόγονοι
ἐκείνων, καὶ ὅμως ἡ διάνοιά μου
ἐπέταξε πρὸς τοὺς τελευταίους χρό-
νους τῶν ἐνδύξων πολέμων μας, οἱ
ὁποῖοι ἔθεσαν τὸ ἀκρογωνιαῖον τῆς
Ἑθνικῆς μας Παλιγγενεσίας.

Ἦ! πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἡ-
μην καὶ ἐγὼ τότε μῆτηρ, καὶ νὰ
προπέμψω τὸν υἱόν μου εἰς τὴν μά-
χην μὲ εὐθυμίαν καὶ χαρὰν, καὶ δι-
δουσα αὐτῷ τὸ δπλον νὰ τὸν συμβου-
λεύσω ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀλίγη, ἀλλὰ
νικητὴς, ἢ νὰ πέσῃ εἰς τὸ πεδῖον τῆς
μάχης μὲ πληγωμένα τὰ στήθη.

Ἦ πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν
ἐπέστρεφε τραυματισμένος, καὶ, ἐνῶ
θὰ περιέδεον τις πληγὰς του νὰ ἡ-
κουον νὰ μὲ διηγείται τὰς κατὰ τὰς
μάχας ἀνδραγαθίας του! πόσον θὰ
ἤμην ὑπερήφανος δι' αὐτόν!

Ἀλλὰ μήπως δὲν θὰ ἤμην ἐξ
ἴσου ὑπερήφανος ἂν μὴ ἀνῆγγελον,
ἔτι, μαχόμενος στήθος πρὸς στήθος,
μὲ τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀνδραγαθήσας ἔ-
πεσεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, προ-
σφέρων κατὰ τὴν τιμὴν τοῦ σιγι-
μῆν τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, καὶ
παρκαλῶν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς τε-
λειωτικῆς νίκης τῶν ἱερῶν δπλων τῆς
πατρίδος του;

Ἦ ναι! δὲν θὰ ἐσπεράσατο ἡ
καρδιά μου ὅταν ἤκουον τοὺς συμπο-
λεμιστάς του νὰ διαγώνωνται τὰ κατ' αὐ-
τόν, ἤρκει μόνον νὰ ἦσαν ἀνδραγα-
θεῖται, καὶ θὰ ἐτεροδόμην ἀκούουσα
ταῦτα δὲν θὰ ἐλυπώμην, δὲν θὰ ἐ-
κλαίον, δὲν θὰ ὀνειδιώμην διὰ τὴν ἀ-
πώλειάν του. Θὰ ἤμην ὑπερήφανος
διότι τὸν προσέφερα εἰς τὸν ἱερὸν
βρμὴν τῆς πατρίδος, καὶ ὑπερηφά-
νως θὰ περιεπάτουσιν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς
καὶ δοξαμένης γῆς τὴν ὁποίαν πα-
τῶ, διότι θὰ τὴν εἶχον ποτίσει μὲ
τὸ αἷμα τοῦ Ἑλλήνος υἱοῦ μου.

Καὶ τότε μὲ τὰς δεήσεις ὑπὲρ ἀνα-
παύσεως τῆς εὐλογημένης ψυχῆς
τοῦ θὰ συνήνωνον τὰς εὐχαριστίας
τοῦ θὰ ἀνέμωσαν τὴν ἡλικίαν τοῦ
ἱεροῦ τὸν Θεοῦ, διότι μὲ ἤξισσε τοιοῦ-
του υἱοῦ, πρὸς δὲ θὰ παρεκάλουν
αὐτὸν νὰ δίδῃ εἰς ἀπάσας τὰς Ἑλ-
ληνίδας μητέρας, υἱοὺς εἰς ὃς δὲ δικῆς
μου, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπανακτῇ-
σωμεν τὰ πατρώα.

Ἀλλὰ τὴν εὐχὴν ἦν θὰ ἀνέπεμ-
πον τότε πρὸς τὸν Θεὸν διὰ νὰ δίδῃ
εἰς ἀπάσας τὰς Ἑλληνίδας μητέρας
υἱοὺς, οἷον ἐφανταζόμην τὸν ἱδικόν
μου, ἀναπέμπω τὴν τῶρα δι' ἐμαυτὴν,
διότι ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς μας
ἀναγέρας ἤρχισε μὲν, δὲν ἐπερα-
τώθη ὅμως.

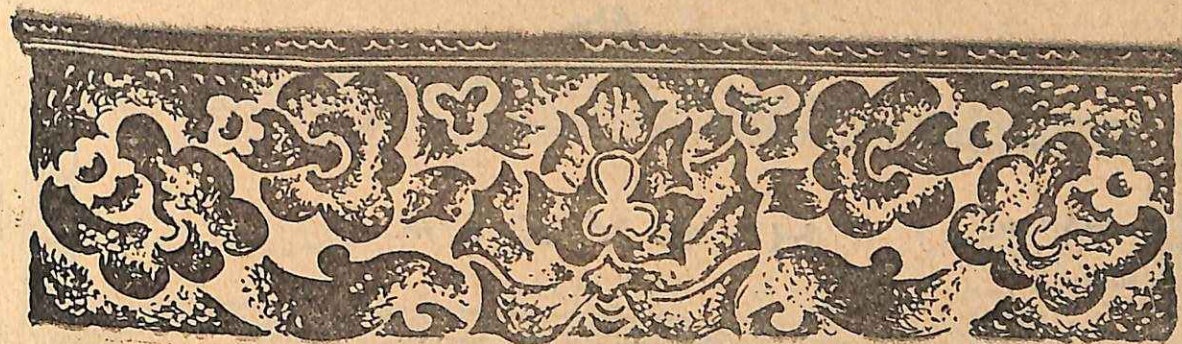
Ναι! δὲν ἐπερατώθη διότι πολ-
λὰ ἔχωμεν νὰ διεκδικήσωμεν, καὶ
πολλὰ νὰ ἀπανακτήσωμεν ἀκόμη, καὶ
ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ τούτου
ἀγῶνος δὲν προσέφερον τῇ πατρίδι
ὑπερασπιστὴν οἷον τὸν ἐφαντάσθην
καὶ τὸν ἐπεθύμισα, καὶ τὸν ἐπιθυμῶ,
εὐχομαι ἐν τῇ συνεχείᾳ τούτου νὰ
προσφέρω τοιοῦτον, διότι τότε μένον
νομίζω ὅτι θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ
ὀνομαζώμαι Ἑλληνίς.

Τῶν γλυκυτάτων μου τούτων
συλλογισμῶν μὲ ἀφῆρπασεν ἡ φωνὴ
ἐκεί μὲ ἐκάλει διὰ τὸ δεῖπνον, καὶ
συνελθούσα τότε παρατήρησα ὅτι ὁ
ἡλῖος εἶχεν ἀποσυρθῇ πλέον τοῦ στε-
ρεώματος, τὸν διεδέχθη δὲ ἡ ὀχρό-
λευκος σελήνη μὲ τοὺς αἰωνίους συν-
τρόφους τῆς, τοὺς ἀστέρας.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ Μ.

ΣΟΦΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Μάθε νὰ λάμνης νὰ κουπὶ πρὶν
πιάσῃς τὸ τιμόνι. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
Κάποια φοβέρα κρύβεται σὲ μὴ
σιωπὴ μεγάλη.
Ὅπως μένει ὁποῖος ζητᾷ πρῶτῃ-
τερα νὰ φτάσῃ. ΛΑΝΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΛΕΟΝΤΩΝ

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἰσημερινοῦ Βασε-
τανικῆν Ἀφρικὴν εὐρίσκασαι ἡ Ἀποικία
Κένια, ἡ ὁποία ἔχει ὑπονοῦν ἐπὶ τοῦ
Κυνηγίου, διότι τὸ κυνήγι ἀποτελεῖ δι'
αὐτὴν τὸ σημαντικώτατον μέρος τῆς ἔ-
θνικῆς Οἰκονομίας. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Κυ-
νηγίου, λοιπόν, τῆς Κένια, προσέβη ἐσχά-
τως εἰς ἕνα πρωτότυπον διορισμόν: ἐνός
λευκοῦ «κυνηγοῦ λεόντων». ὁ ὁποῖος θὰ
ἔχει μόνον αὐτὸς τὸ προνόμιον νὰ κυνη-
γᾷ λέοντας εἰς τὸ νότιον τμήμα τῆς ἀ-
ποικίας τὸ ὁποῖον ἔως τότε ἐ-
θεωρεῖτο ἀπαρτισμένον ἀπὸ ἄλλων
τῶν μεγάλων ζῴων. Ὁ ἐπίση-
μος αὐτοῦ «κυνηγὸς κυνηγῶν»
θὰ κυνηγᾷ μόνον τὸν ἡμέτερον
καὶ μὲ... σκυλιὰ. Ἐλπίζεται
δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τῶνον
οἱ πύρα πολλὰ ἐπ' ἐσχάτων ἀφ-
ραδιάνοντες λέοντες τῆς Κένια,
θὰ ἀπ' αὐτοῦ κυνηγῶν ἄποιναν
καὶ σεβασμόν διὰ τὸν ἀνθρω-
πῶν.

Διότι, φαίνεται, ὅτι ἡ ἀνυ-
πόστα τῶν λέοντων εἰς τὸ νό-
τιον τμήμα τῆς ἀποικίας τοὺς
διεσθίοντες καὶ ἤρριοντες νὰ τρώ-
γουν συστηματικῶς πλέων καὶ
πολλὴν ὀρεῖαν τὴν νοτιοδυτικὴν
φυλὴν τῶν Μασί, ἀφ' ὧν ἔπαυον
συνεῖν ὅλας τὰς ἀγέλας καὶ εὐ-
πολίνας.

Ὁ διορισθεὶς λευκὸς κυνη-
γὸς εἶναι ὁ ἀντισυνταγματάρχης
Χένου Πάτερσον, πάλαι ποτὶ
κυνηγὸς τῶν λεόντων εἰς τὴν πα-
ρὰ τὴν Ἀποικίαν Ἀφρικὴν.
Ὁ Πάτερσον, πρὸ τοῦ διορι-
σμοῦ του, ἐμ-λέτησε τοὺς λέον-
τες τῆς Κένια καὶ ἀπονήθη πα-
ραδόξιστα ποσάματα περὶ τοῦ
τῶν εἰς ἕνα ἀνταποκρινεῖται τῷ
«Παρατηρητοῦ» τοῦ Λονδίνου.

—Οἱ λέοντες—τοῦ εἶπε μετὰ τῶν
ἄλλων—εἶναι πονηρότατοι καὶ νοσηνέ-
στατα ζῶα μὲ μετὰ τὴν πονηροτητα
Φινεασιθῆς. ὅτι εἰχον ἐννοήσῃ
δὲν διατρέχουν κίνδυνον ἀπὸ κυνηγῶν
εἰς τὸν νότιον ποιοσὶν. Καὶ νομίζε-
ται ὅτι ἀνελήφθησαν, ὅτι σύντρο-
πος οὐκ οὐκ εἶναι ἡ σιδηροδρομικὴ
γρομμὴ. Ἀπὸ τοῦ ἕνα μέρους—τὸ βόρειον—
δὲν ἔχον ποτὲ ἡσυχίαν. Ὅταν εὐρίσκον-
ται ἀπὸ τὸ νότιον, οἱ παρατηροῦν μὲ
περιφρονητικὴν ἀπάθειαν—ἐὰν εἶναι ἐν-
νοεῖται χορτασμένοι.

Οἱ Μασί, ἄλλοτε δὲν εἶχον κυμο-
κρατῆθαι ἀπὸ τοῦ λέοντος διὰ τὸν σῆμα-
τον. Τὸν ἐκυνήγουν ὡλισμένοι μόνον μὲ
τὰς δσπίδας των καὶ μὲ τὰ δόρατά των.
Ἐχρημάσαν βαθυδὸν κύβαν γῆρας
ἀπὸ τὸ λεοντάρι καὶ εἰ θαρραλέως
ἐπρωχέοντοσαν καὶ τὸ ἐκτετατοῦσαν μὲ τὸ
κοντάρι των, ὅπως οἱ κυνομάχοι κυ-
ποῦν τὸν ταῦρον εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Καί,

ὅταν ὁ λέων ἔκρινε νὰ ἐπιτεθῇ, ἐδέχετο
πλήθος δοράτων καὶ ἐπεβόλλετο.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἠρώτησε τὸν «κυ-
νηγὸν κυνηγῶν» εἰς τί ἡμῶν νὰ βοη-
θήσουν τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ κυνήγι λέοντος.

—Μὰ, φίλε μου, ὅλα ἔχουν ἑλπίδα
ἀπὸ τὸν παλαιὸν καιρὸν—ἀκούη καὶ τὸ
κυνήγι τῶν λέοντων. Σήμερον δὲν ἐπιτρέ-
πεται νὰ κυνηγήσῃς λέοντα. Ὑποτίθεται
ὅτι παρὰ τοῦ κυνηγίου κινηματογράφους. Τὸ
σκυλιὰ λοιπὸν—καὶ θὰ ἔχωμεν ἀπειρα-
σθ' ἀπασχολεῖν τὸν ἡμέτερον εἰς τὸν πόσον ὧ-
στε νὰ μὴ ἡμῶν ν' ἀπασχοληθῇ μὲ τὸν
κυνηγὸν καὶ τὴν συνοδὸν του, ποῦ θὰ
παῖνον τὴν ταυρίαν.

Ἐνῶ ὁ λέων θὰ μαρσά κινεῖται σκυλί.
ἔχει κανεὶς ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον και-
ρὸν διὰ νὰ ἀποτύσῃ ἢ νὰ ἐνυψῇ ὁ
«κυνηγὸς». Εἶνε πολλὴ διαφορετικὰ τὰ
πρόγραμμα, ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς κατὰ τὸ
παλαιὸν σύστημα, ποῖς σκυλιὰ. Δὲν ἔ-
μενα καιρὸς, ποῖς διὰ μίαν οἰκίαν—καὶ
ὁ λέων εἶνε δυσχερότερος στόχος. Ἀν-
δρὸν τὸν ἐπιτύχετε ἁπλῶς, μετὰ δύο-τρεῖς
δευτερόλεπτα θὰ ἐπῆρχετο τὸ τέλος κῆ-
ποιου...

Ἦτοιμὸς τοῦ κυνηγῶν, διότι οἱ ἰθαγενεῖς
ἀκόλουθοι του θὰ εὐρίσκοντο ἡδὴ μισο-
συνταγματάρχης εἰς δέξιν, ὅταν τὸ λεο-
ντάρι θὰ εἶχε πλησιάζει.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἐξήγησεν ἀκρί-
βη καὶ μίαν ἄλλην γοσησιότητα τῶν σκύ-
λων εἰς τὸ κυνήγι τῶν λέοντων: ὅταν ἔ-
νας πληγωμένος λέων ἐννοήσῃ τὸν σκύ-
λον ἀπλῶνται καὶ προσποιεῖται τὸν φόβον.
Καὶ μάλιστα πλησιάζει κανεὶς διὰ νὰ ἐκτι-
μήσῃ ἐκ τοῦ σπινθῆρος τὸ τιμὴν του, τὴν
κρίνει μίαν γρηγορὰ καὶ ἀποφασιστικῶς
ταρατῆς τῶν ἄλλων, κακοθύνει καὶ ποῦ
γαί. Τοῦτο συνβῆ πολλὰκις μὲ τὸν ἰθα-
γενεῖς συνόδους Εὐρωπαϊκῶν κυνηγῶν.

Ἐνν εἶπε—προσέθεσεν ὁ ἀντισυνταγ-
ματάρχης—καὶ εἶνε πολλὴ ἀσφαλὴς πρὸς
νὰ ἐκκινεῖται, ἂν τὸ λεοντάρι ἐφύση-
σεν προσηματικῶς διὰ... πληρεξουσίου ἀν-
τιπροσώπου.

Φαίνεται ὅτι τὰ λεοντάρια ἔχουν πρὸς-
σώτηρον ἀξιοπρέπειαν, πρὸς προσηματικὴν
γενναϊότητα. Φεύγουν ἐνῶπιον τοῦ κυνη-

γοῦ μὲ ἡσυχίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, χω-
ρὶς νὰ βιάζονται. στρέφουν δὲ ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν καὶ παρατηροῦν περιφρο-
νητικῶς.

Μόλις οὖτως σθάνουν εἰς σημεῖον ἀπὸ
τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει ὁ κυνηγὸς τὸ βέ-
ζον στὰ πόδια ἐπαισθύντως καὶ φεύγουν
μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἀέμου. Τὸ νὰ γα-
ρακτηρίσῃ κανεὶς λοιπὸν, ὅτι οὐκ ἀν-
θρώπων ὡς «λεοντοκάρδων», δὲν εἶνε καὶ
πολὺ κολακευτικόν....

ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

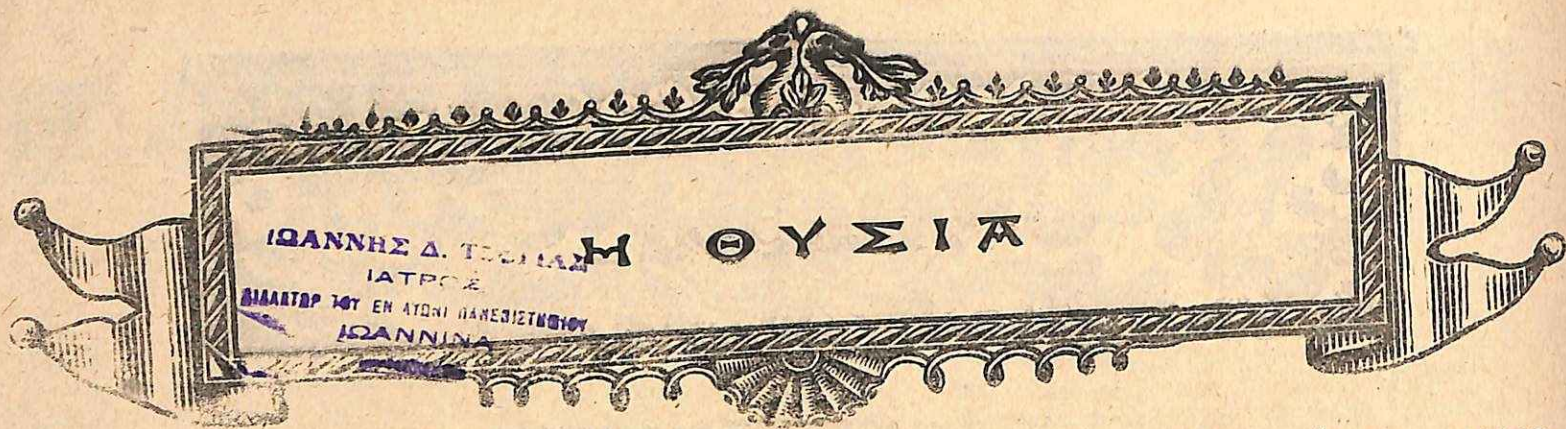
Τὰ μάτια εἶνε ἀπὸ τὰ λεπτότερα ὄργανα
καὶ θέλουν μεγάλην περιποίησιν διὰ νὰ
διατηρήσων καὶ τὴν ὁρασίαν καὶ τὴν εὐ-
μορφίαν των.

Καὶ ἐν πρώτοις ὅταν ἐπιστρέψετε ἀπὸ
περίπατον ἢ ἀπὸ μέρους ὅπου ἦτο σκόνη,
μὴ παραλείπετε ποτὲ νὰ πλένετε καλὰ τὰ
μάτια σας εἴτε μὲ λίγο βορικό εἰς ἐλα-
φρὰν διαλύσειν, εἴτε μὲ λίγο ἀφῆρημα χα-
μομηλίου ἢ μοσχάνθους. Μὴ κοιτάζετε
ποτὲ τὰ μάτια γοφόντας ἢ διαβύζοντας
τὴν νύκτα, μὴ ἔχετε ἐπίσης τὸ σύστημα
νὰ διαβάετε εἰς τὸ κορβέτι, μὴ τὰ τσί-
βετε, διότι ἐρεθίζετε τὰ βλέφαρα καὶ ἂν
μὴ καὶ μετὰ κλείσετε λίγο τὸ μάτι ποῦ
προεβλήθη καὶ ἀνοίξατέ το ὕστερα ἀπὸ
λίγα δευτερόλεπτα.

Ὅταν ξυπνάτε τὸ πρωὶ μὴ ἀνοίγετε
ἀποτόμως τὰ μάτια σας ἀλλὰ ὅταν τὰ ἀ-
νοίξετε ἀεπάστε τα μὲ τὸ χέρι σας λίγη
ὥρα καὶ βαθυδὸν κατ' ὀλίγον τὰ ἐκθέ-
τετε εἰς τὸ φῶς.

Ἀποφεύγετε τὴν ἀνομιάν διότι βλά-
πτει φοβρὰ τὴν ὁρασίαν καὶ μάλιστα αἰ-
σθηθῆναι καὶ ὁρασίαν ἀποσπῆναι ἀπὸ
εἰς κλῶν ὀφθαλμιάτρον, διότι πιθανὸν
νὰ χρειάζεσθε γυαλιά.

“Ήταν Γενάρης, καρδιά του χειμώνα. Ο αέρας φουσούσε δυνατά, μα- νιασμένα και χτυπούσε με κρότο τα παράθυρα. Μ’ αὐτὸ τὸ διαβολεμένο κρότο εἶχαμε μαζευτεῖ ὅλοι στὸ σπῆτι τῆς κ. Χ. Καθισμένοι ὅλοι γύρω ἀπ’ τὴ σόμπα λέγαμε διάφορες ἱστορίες, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. “Ὅταν ἔφτασε ἡ σειρά τῆς κυρίας Χ. εἶχε πειὰ βρα- δύσει. Ἐκείνη ἀφοῦ πλησίασε πρὸ κοντὰ στὴ σόμπα, μᾶς εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία πολὺ θλιβερή. Θέλτε νὰ τὴν ἀκούσετε; Μὲ μερικά ἐπιφωνήματα ἐπιδοκι- μασίας τῆς δόσαμε νὰ καταλάβῃ πὼς εἴμαστε διατεθειμένοι νὰ τὴν ἀκού- σουμε.

Ἐκείνη ἐκάθησε καλύτερα στὴ πο- λυθρόνα τῆς ἀπλωσὰ τὰ χέρια τῆς πά- ρω ἀπ’ τὴ σόμπα καὶ ἀρχισε νὰ μᾶς λέῃ, ἐνῶ ἔμελλε τὴν κυτιούσαμε γεμάτοι περιέργεια.

“Ὅταν ἦμουν 20 χρονῶν, εἶχα ἀ- γαπήσει ἕνα νέο μὲ δὴλ τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου. Ἀν καὶ ἐκεῖνος οὐδέπο- τε ἐνοίωσε τὸ παραμικρὸ γιὰ μένα ἐν τούτοις τὸν ἀγαποῦσα πολὺ, καὶ μοῦ φαινόταν πὼς θὰ πέθαινα ἂν δὲν ἄ- κουγα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης ἀπ’ αὐτόν... Θυμοῦμαι πὼς τὸν καιρὸ ἐκεῖνο μὲ πει- ράζανε καὶ μικροπυρετοὶ ἀπὸ ἐκεί- νους τοὺς ἐπιδημικοὺς. Οἱ δικοί μου μὲ ἔφεραν στὴν Ἀθήνα—γιατὶ τότε ἐμέναμε στὴ Θεσσαλονίκη—κι’ εἶσι ἀναγκάστηκα μὲ μεγάλη μου λύπη νὰ ἐγκαταλείψω ἐκεῖνον ποὺ ἦταν γιὰ μέ- να ἡ μόνη παρηγοριά. “Ὁ χωρισμὸς ἦταν γιὰ μένα καὶ τὸ τρομερὸ, καὶ τὸ σπαρακτικό. Οἱ ὑποσχέσεις ποὺ μοῦ ἔδωσε δὲν μὲ παρηγοροῦσαν καθόλου. Ἡ καρδιά μου ἐξουσίαζε τὸν νοῦ μου γι’ αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ξεχάσω εὐκόλα.

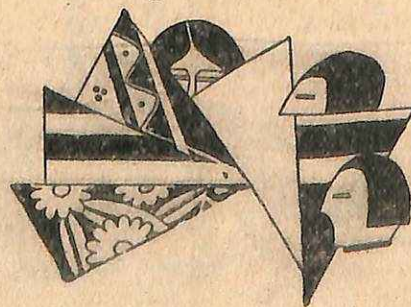
Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ διεκόπη ἔ- πειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ κι’ εἶσι ἔμεινα μόνη ἄρρωστη ἀπογοητευμένη καὶ σὲ ξένο μέρος.

Ἡ κατάστασι μου χειροτέρευε. Στὸν “Εὐαγγελισμό” ποὺ μ’ ἔβαλαν δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω. Ἡ διπλὴ ἀσθένειά μου δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ γι- ατρευτῇ. Τὸ σῶμα θεραπεύεται σχεδὸν πάντοτε, ἡ καρδιά ὅμως ποτέ... Ἡ μόνη εὐχαρίστησις μου ἦταν νὰ κάνω ὅλτες στὸ δασάκι τοῦ “Εὐαγγελισμοῦ” βγαπνόντας καθαρὸ ἀέρα.

Μιὰ μέρα κάνοντας βόλτες στὸ θά- λαμο τῶν ἀσθενῶν παρετήρησα ἕνα νέο περίπου 25 ἐτῶν νὰ μὲ κυττάζῃ. Τὸν κύτταξα μὲ συμπόνια καὶ ἄρχισα τὴ κουβέντα μαζί του. Ἐφτάσαμε ἐτ- σι νὰ μιλάμε τόσο ἐξοικειωμένα ὥστε νὰ γνωρίζομασταν ἀπὸ πολλὸ καιρὸ. Μοῦ ἔλεγε τὸν ὄνομα του, τὴς ἐλπίδες τοῦ, τὰ ὄνειρά του. Σὲ λίγο ἦλθε καὶ τὸν πῆρε ἕνας νοσοκόμος. Τὴν ἄλλη μέρα μὲ περίμενε στὸ ἴδιο μέρος. Μό- λης μὲ εἶδε μιὰ ἐκφορὰ εὐτυχίας ζω- γραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε καλλιτερέψει ἀπὸ χθές. Τὸ ἴδιο μοῦ εἶπε κι’ αὐτός.

— Δὲν βαρύνει—εἶπα μέσα μου—αὐτὴ ἡ ἀσθένεια εἶσι εἶναι. Ἐνῶ νομίζεις πὼς εἶσαι καλὰ καὶ ἐλπίζεις, ἔξαφνα πέφτεις τοῦ θανάτου. Ὅσοο ἐξακολουθοῦσαν τὸν συντροφεῖω κάθε βράδυ ἢ μᾶλλον ἀπόγευμα στὸ ἴδιο μέρος καὶ νὰ τὸν ἀκούω προσεχτικά. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ βίαζε δυὸ μῆνες καὶ ἄρχισα νὰ βαρύνει. Ἐνα βράδυ ἐπῆ- γα ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἀποχαιρετή- σω γιατί εἶχα πειὰ καλλιτερέψει καὶ ἔπρεπε νὰ φύγω ξέσυχ. Αὐτόμουντα βέβαια αὐτὸν τὸν νέον ποὺ ἦταν ἀρ- κετὰ ὁρᾶτος μὲ μεγάλα γαλανά μάτια, μὰ δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ μείνω ἐπ’ ἀόριστον στὸ νοσοκομεῖο. Ἀλλωστε ἔ- γὼ ἔβλεπα νὰ μοῦ μειδιᾷ ἡ ζωὴ ἐνῶ ἐκεῖνος μὲ τὴν ἀρρώστειά του εἶχε δὲν εἶχε παρὰ λίγους μῆνες ζωῆς.

Ποῖα ὅμως ἦταν ἡ ἐκπληξις μου ὅταν τὸν εἶδο γελαστόν, ἥσυχον, καὶ συμπαθέστατον ὅσο ποτέ, μπορεῖ κα- θένας νὰ καταλάβῃ.

— Ξεύρεις μοῦ εἶπε καλὰ! “Ὁ γιατρός μοῦ εἶπε πὼς μπορῶ νὰ φύ- γω. Μὲ διέταξε νὰ ἀκολουθῶ τὴ δι- αταγή του καὶ νὰ μὴ στεναχωριέ- μαι!”

Πρὶν προφθᾶσω νὰ συνέλθω εἶ- δα τὸν γιατρό του μπροστά. Μοῦ ἦταν ἐντελὼς ἀγνωστος.

Μπορεῖ νὰ φύγῃ—μοῦ λέει—νὰ τὸν προσέχετε πολὺ. Νὰ τρώῃ καλὰ, νὰ μὴ στεναχωρεῖται. Ν’ ἀκολουθᾷ προ- σεχτικά τὴν διαταγή σου θὰ τοῦ ὀρίσω καὶ ν’ ἀποφύγῃ τις συγκινήσεις.

Ἐβγήκα ἔξω τὴν ἄλλη μέρα μα- ζὺ μ’ ἕνα νέο ποὺ δὲν εἶχα καμμία σύνδεσι.

Τὶ νὰ τὸν ἔκανα; Μοῦ ἐζήτησε νὰ γίνω καὶ γυ- ναῖκα του ἐπειδὴ τὸν εἶχα σώσει μὲ τὴ συντηγορία μου.

Ἐπὶ τὸν μερικὰ περιπτώσεις ποὺ ἡ ζωὴ ἐνός ἀνθρώπου κρατιέ- ται στὰ χέρια ἄλλου ἀπὸ δύο λόγια ποὺ θὰ πῇ ὁ ἄλλος. Ἐτσι καὶ ἐδῶ.

“Ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνω γυναῖκα του καὶ περίμενε ἀπ’ τὸ στόμα μου ἢ τὸν θάνατο ἢ τὴν ζωὴ.

Ἡ καταδίκη του θὰ ἦταν τὸ “ὄ- χι” ἢ ἀθώωσις του τὸ “ναί”.

Τὶ νὰ ἔκανα; Ν’ ἀρνηθῶ; Μὰ ἀσφαλῶς τὸν ὀδηγοῦσα στὸν τάφο.

Νὰ δεχθῶ; Δὲν τὸν ἀγαποῦσα ὅμως. Μιὰ συμπόνια εἶχα γιὰ τὴ θεία ποὺ ἦταν. Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἐκυρίεψαν τὸ μυαλό μου τὸ ὅποιον τὴν ἔξουσίαζε καὶ τὴ καρδιά μου.

Ἐδέχθηκα καὶ ἔγινα γυναῖκα του!»

Καὶ σὺ νὰ παζόταν κινήματο- γραφικὸ ἔργο μπροστὰ μας ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς κορβετοκαμάρας καὶ παρουσιάστηκε ὁ κύριος Χ. χλωμὸς καὶ ἀδύνατος.

Σηκωθήκαμε καὶ φύγαμε γρή- γορα γιατί ῥάγιζε ἡ καρδιά μας νὰ βλέπωμε ἕνα τέτοιο θέαμα μπρὸς μας.

ΝΙΚΗ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Νεκρὸς ὁ κόσμος δίων τῶν ἀνθῶν κατὰχμα σωριάστηκε κι’ ἀπλώθη, καὶ μούσι καὶ λύπες μέσ’ τοὺς κήπους [τῶν παθῶν] ὁ νοῦς μου κλώθει.

Πλάϊ στὸ ρέμμα τὰ δεινὰ τὰ ξερὰ στρέφουν βουβὴ τὴ θλίψι τους σὲ ἄραδα [αἶτον] περὶν σὲ μιὰ σὰ πράσινα νερά. σκιὰ θανάτου

Ἐσθυσ’ ὁ ἥλιος, κι’ ὁ θάμπος [ἀποσπερνός] ξεπροβοδᾷ τὸ λείψανο χλωμῆς ἡμέρας χεῖνοποριστακὸς σὲ κλοῖει ὁ ἀλαγινὸς ψυχὴ μου, ἀέρας

“ὦ, ὅς ἦταν γραμμένο σου, ἔρμη καρδιά σὲ γυμνὰ τὴν ἀποψινὴ καὶ τὴ ναυρίλα νὰ σὲ σκεπᾷ με ξερὰ τοῦτ’ ἡ βροδὺ, κλαδιὰ καὶ φύλλα

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΡΗΜΙΑ

Πανάκια ποὺ σβύνωσατε στὸ πέλαο ἕνα-ἕνα καὶ μοῦ πέρνετε μαζί στὰ ἔρημα τὰ ξένα.

Μὰ ἐσεῖς ὅπου γυρίζετε μὲ τῆς νοτιάς τὰ κύματα, μὴδὲ ψυχῆς μοῦ φέρνετε μὴδὲ καὶ χαιρετίσματα

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΔΑ ΞΑΝΑ

Καὶ τὴν εἶδα-ξανά, κ’ ἦταν σῶμα καὶ μὴν εἶχαν τὰ χρόνια διαβεῖ, Στὴν ψυχὴ μου ξανά τὸ ἴδιο θάμπος Σὺν τῆς πρώτης μου ἀγάπης ἀγῆ.

Κ’ ἦσαν πάλι στὸ φῶς ἀπ’ τὰ βῆθη Πονεσιῆς, δάκρυα, πόθοι, φιλιά. Σὺν παλὴ ἔρωτικό παραμῦθι, λτὴ βαθεῖα τῆς νυχτιάς σιγαλιά.

Καὶ τὴν εἶδα ξανά—μὰ τριγύρω τοῦ χινόπουρου γνέφῃ βαρεῖα Κι’ ἀπὸ τὸ ἀνοιξιὰτικο αἶμα ἐκωδίζε, ὁ πλ. τοῦ Βορρᾶ.

Κ. ΑΘ. ΝΑΣΙΑΛΗΣ

Τὸ πνεῦμα τῶν συγγραφέων

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνα βιβλίον μὲ ἀνέκδοτα διασήμων συγγραφέων καὶ λογοτεχνῶν, ἐξεδόθη ἐ- σόχτως ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Φίσερ. Ὁ τόμος περιλαμβάνει πολ- λὰ πασίγνωστα ἀνέκδοτα ἀλλὰ καὶ μερι- κὰ ὀλιγώτερον γνωστά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

Εἰς μίαν χορροσπερίδα ὑπὲρ φιλαν- θρωπικοῦ σκοποῦ, ὁ Μπέρναρ Σὺ, ἔτυχε νὰ πιᾷ περὶ ἐτῶν κουβένταν μὲ μίαν ὄ- ραιαν κυρίαν καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ καὶ εἰς τὸ κυλικεῖον.

Ἐκείνη θέλουσα ν’ ἀκοῦσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἕνα κοπιμμένο διὰ τὴν καλ- λονὴν τῆς προσεπάθησε νὰ τὴν «ψι- ρέψῃ».

— Τὸ βρίσκω, ξέρεις, τρομερὰ εὐγε- νὲς ἐκ μέρους σου, νὰ περιποιητῇ ἕνας διάσημος συγγραφεὺς σὺν καὶ σὺς μίαν ἀγνωστην κυρίαν.

— Μπᾶ! Γιατὶ ὄχι; ἀπάντησεν ἡγε- μώτατα ὁ Σὺ, «Φιλανθρωπικὸς χορὸς εἶναι...»

Ἐνας νεαρὸς Ἰταλὸς ἀριστοκράτης, ἠρώτησε περὶ ἐτῶν τὸν ντ’ Ἀνούντιο.

— Πόσους μου ἐμπιστευτικῶς, ἐν ὀνό- ματι τῆς παλαιᾶς οἰκογενειακῆς φίλίας μας, εἰ νὰ κάμω; Μοῦ προξενεῖται μίαν πλουσιωτάτην κορὴν τὴν ὅποιαν ὅμως δὲν ἀγαπῶ. Εἶναι σωστὸ νὰ μὴ παντρευ- ται κανεὶς ἐξ ἔρωτος, περὶ ἐξ ὑπολο- γισμοῦ.

— Πᾶς τὴν καλλίτερα—ἀπάντησεν ὁ ποιητὴς—καὶ παρηγορήσου ὅτι παντρευ- τηκες ἐξ ἔρωτος καὶ ἐξ ὑπολογισμοῦ ταύτοχρόνως.

— Μὰ, εἶναι δυνατόν αὐτό; — Πὼς δὲν εἶναι; Τὸ κορτεῖν θὰ τὸ πᾶρξῃ ἐξ ὑπολογισμοῦ καὶ τὰ λεπτὰ ἐξ ἔρωτος.

Ἐνα πρῶτ, στὸ Καὶ ντ’ Ὀρσσί, ὁ Που- ἀνκαρ ἔλεγε σ’ ἕνα φίλο τοῦ πολιτευτῆ: — Ἐγὼ καμὲι κι’ ἐγὼ κλασσικὲς σπουδὲς, ὁμολογῶ ὅμως πὼς δὲν τολμῶ ν’ ἀναμετρηθῶ μὲ τὸν Κλεμανσώ. Τὴν ἡμέρα ποὺ πηγαίω μαζί νὰ παραδώσωμε στὸν στρατάρχῃ Ζορὴ τὴν στραταρχικὴ ράβδον, τὰ ἔχασα κυριολεκτικῶς μπρὸς σὲ τὴν πολυμάθεια τοῦ συνεργόφου μου. Ὁ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχε εἶδε σὲ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴ.

Πραγματικῶς ὁ Κλεμανσώ ἐλάτρευε τὴν ἀρχαιότητα. Ἡ αἰσθητικὴ τοῦ ἦεν γεμάτη ἀπὸ νομισματομνημάτων ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης: λυγρὸνους λογοτέχντας ἀπαικῶς διάβαζε. Ἡ μυθολογία τοῦ ὄχι ν’ ἀνιματιστῇ τὰ πρᾶ ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας συγγραφεῖς.

“Ὅταν τὸ βιβλίον τοῦ θανάτου τοῦ Φέλιξ Φῶρ, ἕνας συντάκτης τῆς “Ἀδύτης” ἔτρε- ξε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ γράψῃ κανένα σχετικὸν ἀρθρο τὸν εὐτύχησε νὰ διαβάσῃ τὸν “Ὀμηρο... Κι’ ὅταν ὁ συντάκτης τοῦ ἀνήγαγες τὴν ἡθελαι, ἡ πρώτη του φράσις ἦταν:

— Κι’ ἦταν ἀνάγκη καὶ μένε νὰ μὲ... χωρίσῃς εἰσι ἀπότομα ἀπὸ τὴν Ναυσικά;

“Ὅταν ἦταν διευθυντὴς τῆς “Ἀδύτης” ὁ Κλεμανσώ εἶχε τοιχοκολλήσῃ σὲ τὴν αἰ- θουσα τῆς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς εἰδο- ποίηση:

«Οἱ κ. κ. συντάκται παρακαλοῦνται νὰ μὴ φεύγουν πρὸ τοῦ ἐρθουν!

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1 Τὶ παθαίνει ἕνα μαντήλι ἅμα πέση στὴ μαύρα θάλασσα

Τὶ εἶναι;

2 Ὁ παπούς μου μὲ τὸ φέσι μὲ τὸ ἕνα ποδαράκι στέκει

Τὶ εἶναι;

3 Τὶ παθαίνει τὸ ξύλο ἅμα πέση στὸ νερὸ

Τὶ εἶναι;

4 Ἐκεῖ μὲται σὺν ἀν’ ἄνθρωπος, ἀν’ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μολυγρίζει σὺν θεοῖο καὶ θεοῖο δὲν εἶναι, στὴ θάλασσα κολυμπαὶ καὶ πλοῖο δὲν εἶναι

Τὶ εἶναι;

5 Ὅλη τὴ μέρα κοίμεται καὶ τὸ βράδυ κοιμᾷται

Τὶ εἶναι;

6 Πόπλωμα παπλωματίζει πέφτει χάμω καὶ μουγκρίζει

Τὶ εἶναι;

7 Ὅπου κι’ ἀν πάει τραβᾷ τὸ σῆτι του

Τὶ εἶναι;

8 Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἀν μοῦ κάψῃς τὸ κεφάλι καὶ τὸν τοῦ μου ἀνέβαση: στενοχωρῶ σὲ πᾶναι μεγάλη

Τὶ εἶναι;

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΛΛΟΣΣΟΣ

ΔΙΟΙΚ. Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔ. Α. ΚΟΥΖΗΣ

